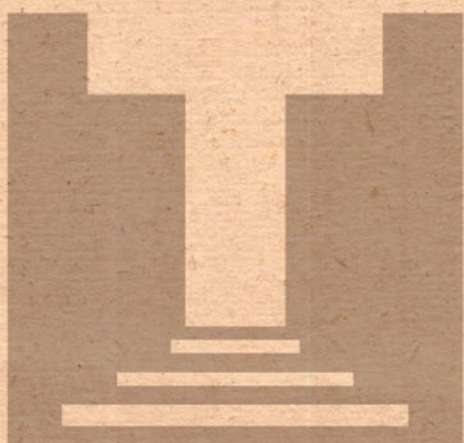

Faşizm, anti-faşist mücadele

TÖB-DER Genel Merkez
yönetiminin broşürü üzerine

devrimci öğretmen

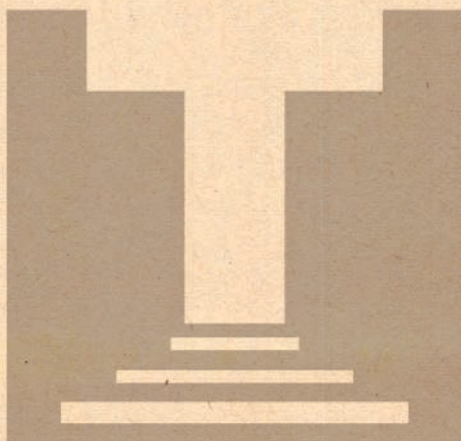

TÜSTAV

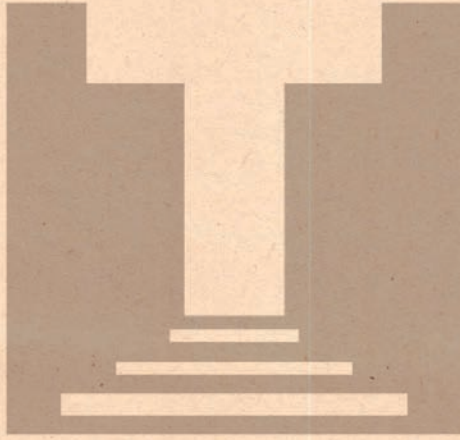
21G/9759

FAŞİZM VE ANTI - FAŞİST MÜCADELE

TÖB - DER Genel Merkez Yönetiminin broşürü üzerine

TÜSTAV

TÜSTAV

Sahibi ve Sorumlu Müdürü : Tuncer ÖZDEMİR

Yazışma Adresi : P.K. 603 Kızılay/ANKARA

Dizgi, Baskı, Cilt : ÇAĞLAR Matbaası — ANKARA

Baskı tarihi: ŞUBAT - 1977

Faşizm, anti-faşist mücadele

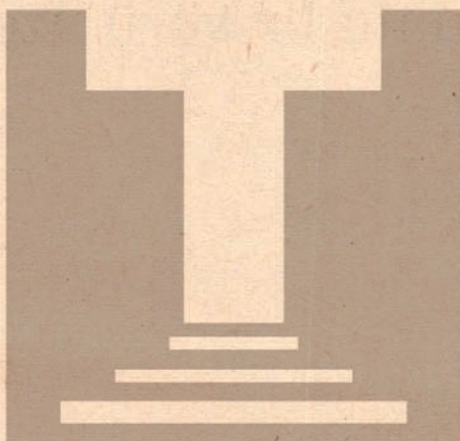
TÖB-DER Genel Merkez
yönetiminin broşürü üzerine

TÜSTAV

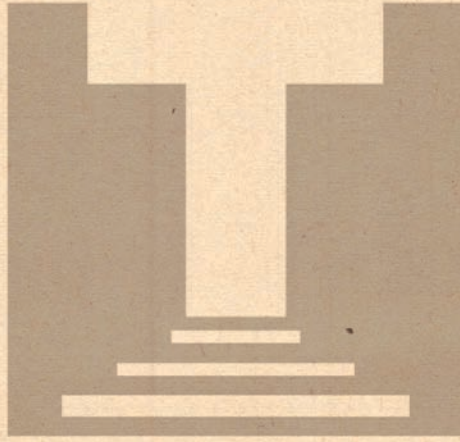
devrimci öğretmen yayınları

Bu broşür *Emperyalizme ve Faşizme Karşı DEVRİMCİ ÖĞ-*
RETMEN dergisinin yayınıdır.

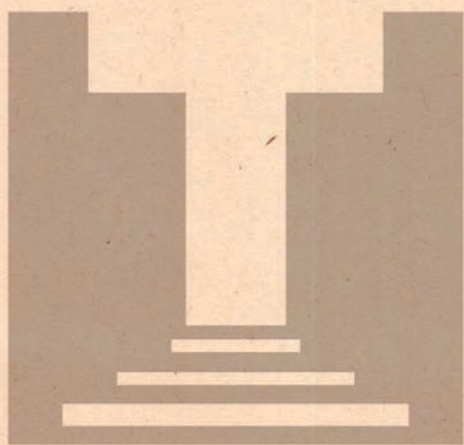

TÜSTAV

İÇİNDEKİLER

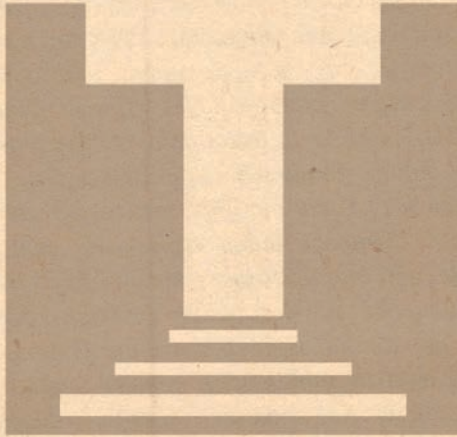

TÖB - DER Merkez Yönetici klğinin broşürü üzerine birkaç söz	7
Giriş... ..	9
BİRİNCİ BÖLÜM	
Faşizm nedir?	17
“Sağ” ve “sol” sapmalar	22
İKİNCİ BÖLÜM	
Anti - faşist mücadele	31

TÜSTAV

TÖB - DER MERKEZ YÖNETİCİ KLİĞİNİN BROŞÜRÜ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

TÖB - DER eğitim dizisinden bir broşür yayınlandı, Faşizm ve Anti - Faşist mücadele üzerine, yani Faşizm ve Faşizme karşı mücadelede görevlerimiz anlatılmaya çalışılıyor. Ama bu broşür de, bu alanda kendinden önce çıkanları aşamadı. Faşizm üzerine bazı genel doğruların gevelenip durulduğu, somut görevlerimiz konusunda hiç bir şey söylemenin başarılabildiği bir broşür.

Türkiye'de Faşizm üzerine yazılan tüm yapıtların, siyasi grupların görüşlerinin ortak bir özelliği var. Birincisi temel olarak devrimci hareketin görüşlerini eleştirme mihrinden hareket ederek bu görüşleri tanınmayacak hale getirip böyle eleştirmek; ikincisi ki, asıl önemlisi bu; faşizme

karşı pratik görevler, somut hedefler konusunda hiç bir şeyin söylenmemesi için elden gelenin yapılması. TÖB - DER Merkez Yönetici Kiliğinin broşürü de öyle, (aslında kendileri tarafından başka hiç bir akımcı savunulmayan) "sağ" eğitim diye nitelediği ve ne olduğu, kim olduğu belli olmayan bir akıma soyut ve anlamsız bir şekilde yüklenilmesi ve Sosyal-demokrasi üzerine beylik sözlerin tekrarlanmasından öte broşür, Devrimci Öğretmen Grubu görüşlerinin eleştirisi mihveri etrafında dönüyor. Broşürde devrimci görüşlerin çarpıtılması için büyük maharet gösterilmiş ve görüşlerimiz tanınmaz hale sokulmuştur. Öteyandan faşizme karşı mücadele konusunda somut birşey söylememek için büyük bir itina gösterilmiş ve konu havada soyut laflarla geçirilmiştir. Söylenen parlak cümlelerin arkasında pratik olarak görevlerimizin neler olduğu konusuna değinilmemiştir.

Eğer broşürün yazarı bir öğretmense, öğretmenliğe olan saygıya gölge düşüreceğinden kuşumuz yok. Çünkü bir eğitimcinin de eğitmeye ihtiyacı vardır. Ama broşür yazarı eğitilme konusunda her bakımdan yetersiz kalmıştır. Hem siyasi muarızlarının ne söylediklerini anlamamıştır, hem de kasıtlı olarak onların söylemediği şeyleri, söyletme saygısızlığında bulunmuştur. Öğretmenler üzerine düşen bu lekeyi temizlemek gerek; bu işi omuzlarımıza alıyoruz.

Faşizm üzerine yönelttiği eleştiriler açısından bir iftiralar, karaçalmalar yığını olan bu "esere" ne gözle bakacağız? Kesinlikle onların bize baktığı gibi değil. Yığınlar faşizm üzerine tartışmanın, sadece tartışmanın değil mücadele etmenin somut bir iş olduğunun tekrar tekrar gösterilebilmesi, anlatılabilmesi için bir vesile olarak göreceğiz.

GİRİŞ:

“TÖB-DER Merkez Klığının broşürü” faşizm üzerine bir inceleme, bir eğitim yazısı değildir sadece. O, tahrifat ve sahtekârlıklarla süslenmiş bir “ilkeler”, “kavramlar”la dolu, yani bir sürü soyut lafların ve gevelemelerin varolduğu inciler dosyasıdır. Okur, TÖB - DER’in bu broşürüyle birlikte faşizm üzerine tartışmanın o soyut, hayali dünyasına yükselebilmek için bizimle birlikte çıplak gerçeğin “sıkıcı, derin eğitimin-den” faşizm üzerine somut tartışma pratiğinden geçmek zorundadır!

Broşürle sayfa sayfa boğuşmadan, yani “o derin umman” içinde “kaybolmadan” evvel okuyucuya konuyu hangi bakış açısından ele aldığımızı sunmak gerekli. Yani faşizm konusunda yapılacak tartışmada kullanacağımız temel öncülleri sunmak gerek. Daha sonra ülkemizin yapısı ve görevlerimizi broşür eleştirisi içine serpiştirmeye çalışacağız. (Aksi takdirde broşürün eleştiri kısmının okunacak bir tarafı kalmayacağı açıktır.)

Faşizm konusunda bilinen gerçekleri tekrarlamayı gereksiz görüyoruz. Ülkemizde faşizm konusunda yapılan tartışmalarda dikkate alınması gereken bazı genel sorunlara değinmek istiyoruz sadece.

Bunlardan birincisi faşizmin değerlendirilişi, ele alınışı sorunudur. Faşizmin değerlendirilişinde düşülen en temel yanlış konu üzerinde evrensel bir tanımlamadan hareket edilerek bu tanımlama ışığında ülkemizde faşizmin var olup olmadığının araştırılmasıdır. Oysa faşizm yapısal bir sorun olarak o ülkenin 'özü' boyutlarıyla ele alınmalıdır. Klasik bir faşizm örneği bulup ülke yapısının bu örneğe uyup uymadığına bakarak ülkede faşizmin varlığını veya yokluğunu tespit etmeye kalkmak anti - marksist bir yaklaşımdır.

"Faşizmle ilgili olarak yapılan tanımlamalardan hiçbirisi kendiliğinden ne kadar doğru olursa olsun bizi, faşizmin gelişmesinin özelliklerini ve ayrı ayrı ülkelerde, çeşitli aşamalarda bulunan faşist diktatörlüğün çeşitli şekillerini somut olarak incelemek ve hesaba katmak zorunluluğundan vazgeçiremez. Her ülkede faşizmin ulusal bakımdan taşıdığı özelliğin, araştırılması, öğrenilmesi, arayıp bulunması ve faşizme karşı hareket yöntemlerinin ve mücadele şekillerinin ona göre saptanması gerekir" (Dimitrof, Seçme Eserler, c. I, s. 277 - 278)

Yani faşizm üzerine "şemalar" tesbit etmek (bu broşür sahibinin yaptığı gibi) ve bu kavram farklarından, şemalardan hareketle bir ülkede faşizmin olup olmadığını buna göre tesbit etmek yanlıştır. Dimitrof'un bu sözlerinin her yerde kullanıldığını ama hiç uygulanmadığını görüyoruz. Onu hayata geçirmek faşizm üzerine somut olgulardan hareket etmenin gereğini kavramak gerek.

“Bütün ülkeleri ve bütün hi'kları kapsamak üzere faşizmin gelişmesi konusunda genel bir taslak saptamakla kaba bir yanlış yapılmış olur. Böyle bir taslak gerçek bir mücadele yürütmekte, bize yardım etmek şöyle dursun, engeller yaratır.” (Dimitrof aynı yerde)

Faşizm basit bir hükümet değişikliği demek değildir. Burjuvazinin siyasi egemenlik biçimlerinden birisidir ve *burjuva demokrasisi yerine* bir başka siyasi egemenlik biçiminin geçmesidir. Burjuvazinin sınıf hakimiyetini, diktatörlüğünü esas olarak açıkça zor ve baskıya dayanmayan (baskı ve zoru gizleyen) biçimsel “eşitlik” “özgürlüğe” dayalı, demokratik kurumların işleyişte ağırlıkta olduğu biçimde sürdürdüğü burjuva demokrasisi kapitalizme uygun, ona has bir üst yapı biçimidir. Çünkü “Burjuva demokrasisinin biçimsel özgürlüğü” ve “eşitliği” kapitalizmin mal değişimi biçimsel “özgürlük” ve “eşitliğin” siyasi kurumlar düzeyindeki yansımasıdır. (M.E.L. Devlet Kuramı s. 9) Yani burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün terör ve baskısının “demokrasi” perdesi ile gizlendiği, saklı tutulduğu yönetim biçimi burjuva demokrasisidir. Kapitalizm demokrasi ile hem çelişmekte hem de uyuşmaktadır. Emperyalizmde ekonomik tekel olgusu nedeniyle bu çelişme daha da yoğunlaşmıştır. Ve tekeldi sermaye kendi iktisadi egemenliğine uygun siyasi yönetim biçimine ulaşmaya çabalar. Siyasi tekeli de ele geçirmeye çalışır. Bu faşizmden başka bir şey değildir. Yani faşizm, burjuvazinin diktatörlüğünün terör ve baskısının gizlenmediği, aksine bu hakimiyetin alabildiğine terör ve baskı öğeleriyle sürdürüldüğü bir devlet biçimidir. Faşizme geçiş zorunlu hale geldiği şartlarda ...“parlamento rejimi kapitalistler için büyük bir yolsuzluk, sermayenin saldırısı, halkın çoğunluğunu soyma ve baskı altında tutma politikasını köstekleyen bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Yasalar onları boğmakta ve öldürmektedir. Onlar daha, Büyük Fran-

sız burjuva devrimini sırasında ilân edilmiş olan demokratik yönetim prensiplerine karşıdır. Onlar, parlamentarizme ve Anayasa özgürlüklerine karşıdır. Onlar yasalara karşıdır...” (Seçme Eserler I. cilt, s. 55)

Yani faşizm burjuvazinin artık eskisi gibi parlamentarizm ve burjuva demokrasisi yöntemleriyle egemenliğini sürdüremediği ve dolayısıyla açık terörcü yöntemlerle yönetmek zorunda kaldığı bir devlet biçimidir. Faşizm siyasi demokrasi yerine siyasi gericiliğin egemen olmasıdır.

Son olarak “çeşitli ülkelerde faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlüklerin kendisinin, bu ülkelerin tarihi, sosyal ve ekonomik şartlarına göre, ulusal özelliklerine ve uluslararası durumuna göre *çeşitli şekiller*” alacağını ve bu çeşitli şekillerin somut incelemesinin şart olduğunu belirtelim.

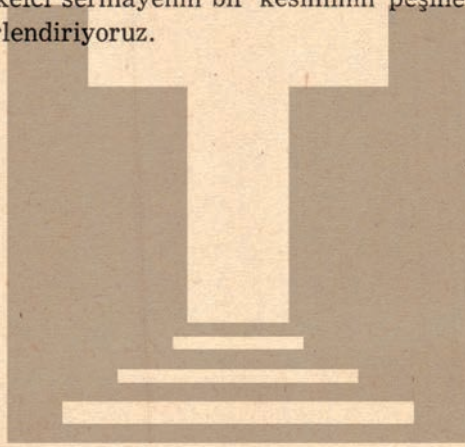
Şimdi broşür ile hesaplaşmaya geçebiliriz. İlk önce broşürün nasıl bir anlayış ile kaleme alındığını görelim. “12 Martta faşist bir dönem yaşamış olan Türkiye’de bugün son derece kısıtlı burjuva demokrasisi koşullarında faşist tırmanışa karşı anti-faşist mücadele, demokrasiden yana bütün sosyal güçlerin ortak çizgisi ve ödevidir. (s. 5)”

Bütününü bu anlayışın ürünü olarak ele alınıyor broşür, yine 100 sahife boyunca elle tutulabilecek birşeyler bir de broşürün sonunda söyleniyor.

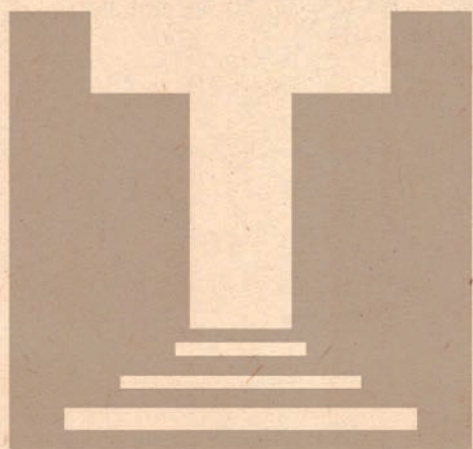
“Bugün Türkiye’de faşizm iktidarda olmamakla birlikte, bazı faşist partiler iktidara ortak olmuşlardır ve son derece kısıtlı burjuva demokrasisinin sınırlarını daha da daraltmak, mevcut hak ve özgürlükleri bile daha çok kısıtlamak için egemen politik güçler yoğun bir çaba göstermektedirler. Bir başka deyimle, bugün faşizm tırmanış çabaları içindedir ve faşist diktatörlüğü tezgahlamak için çok yönlü bir mizansen ABD emperyalizmi ve yerli faşist güçler tarafından sahnelenmektedir. Bu nedenle, anti-faşist mücadele, yani faşizmin geriletilmesi ve demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştirilmesi, yeni demokratik mevzilerin elde edil-

mesi, Türkiye'deki tüm devrimci ve demokratik güçlerin gündemindeki en önemli maddelerden birisidir. (s. 90)"

Elbette, devrimci mücadeleyi, faşizme karşı mücadeleyi çarpıtan, bu ve böylesi görüşlere açıklayacağımız nedenlerden dolayı katılmak mümkün değil. Faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda *temelde* farklı düşünüyoruz ve yukardaki anlayışa sahip olanları ülkemizde işçi sınıfının bağımsız siyasetini savunanlar olarak değil, orta sınıfların hat- ta, bazan tekelci sermayenin bir kesiminin peşine takılanlar olarak değerlendiriyoruz.

TÜSTAV

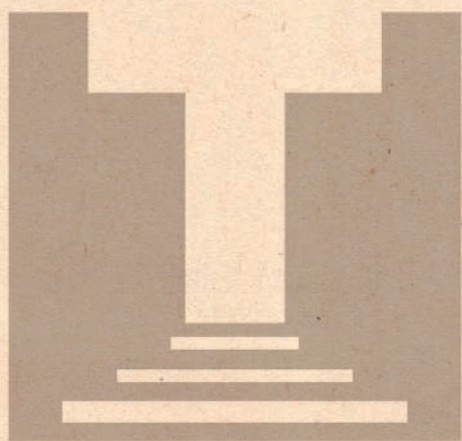

TÜSTAV

BİRİNCİ BÖLÜM
Faşizm nedir?

“Sağ” ve “sol” sapmalar.

TÜSTAV

TÜSTAV

FAŞİZM NEDİR?

BROŞÜRDE birinci bölüm faşizmin ne olduğuna onun burjuva demokrasisi ile olan farklarının anlatılmasına ayrılmış ayrıca konu üzerinde kendilerince yanlış görüşlerin eleştirisine yer verilmiş. Ama lafı uzatabilmek için ne gerekirse yapılmış; hatta şöyle ilginç cümlelere bile yer verilmiş:

“Bu nedenle bütün kapitalist rejimlere faşizm denilemeyeceği gibi, tekelci burjuvazinin egemenliğinin her türlüsüne de faşizm denemez (s. 12)”

Her iki cümlede de aynı şey tekrar ediliyor. Niçin yazılmış? Yağmurun ıslak olduğunu anlatmak gibi, boş laflar...

Bölüm, faşizm ile burjuva demokrasisi üzerindeki ayrımın anlatılmasına ayrılmış olmasına rağmen, bir türlü konunun özüne girilemiyor.

“Bir kapitalist ülkedeki rejimin faşist olup olmadığını, burjuvazinin kullandığı zor biçimlerine bakarak çıkaramayız (s. 13)” diyor.

“Burjuva demokrasisi ile faşist rejimler arasındaki ayırımın nitel olduğunu bilmek, bu konudaki yanlışları önlemek... önem taşır (s. 15)” deniyor.

Evet elbette *tek başına zor yöntemlerine* bakarak faşizmin varlığını söyleyemeyiz şüphesiz, bu eksik olur. Ama işin ilginç yanı 13. sayfeden 21. sayfeye kadar ayırımın önemi tekrarlanıp durulmasına rağmen ayırımın ne olduğu konusunda birşey söylenmiyor. Her sayfede ‘bu fark önemlidir, bilelim’ denilip duruluyor. “Öyle anlamak yanlış olur” deniyor; “böyle anlamak da yanlış olur” deniyor; “fark önemlidir” deniyor. Ama bu kadar oyalamadan sonra okuyucu boşuna cevap bekliyor. 6 sayfalık genel geçer sözlerden sonra “kusura bakmayın bu konuda kati şeyler söylemek yanlış olur” deniyor. Verilen cevap şu “Bu soruya mekanik cevaplar getirmek bizi, kalıpcılığa ve şablonculuğa götürür. Sadece kavram olarak bu iki burjuva diktatörlük türü arasındaki kavram farkını göstermekle yetineceğiz (s. 17)” (abç)

Ne demek isteniyor? “sadece kavram farkı göstermek” le ne kastediliyor? Boş kavramlarla uğraşan daha doğrusu herşeyi kavram olarak gören anlayış idealizmden başka bir şey değildir. Farklılık olarak gördükleri çeşitli kriterleri koyduktan sonra (ki bu kriterleri de tartışacağız) “... faşizm ile burjuva demokrasisi arasında kalıpsal ayrımlar koymak doğru değildir. Bu nedenle burada sadece kavram ve nitelik farklılığını temsil eden önemli değişimlerle yetindik (s. 20)” deniyor.

Elbette kalıpsal ayırım yapmak yanlış ama *ayırım* yapmak zorunlu. “Sadece kavram ve nitelik farklılığı”, “değirme” gibi kelimelerle bu ayırım çizgisi niçin bulanıklaştırılıyor? Niçin bu ikisinin ayrı devlet biçimlerine tekabül edişinin *nedenleri* ve *belirleyici özellikleri* anlatılmıyor? Hele hele getirilen kriterlerin bu farklılığın özüne değil, sadece lafızlarına, sadece görünüşüne ilişkin olduğu da eklenirse işler iyice karışmaktadır.

Getirilen kriterleri ele alıp incelediğimizde açıkça göreceğiz ki, sürecin kendisine has bir özellik konulamamıştır. Yani, var olan objektif bir gerçeklik değil, ama kendi niyetlerine uygun şeyler soyutlanmıştır. Böylece ortada faşizm ve demokrasi konusunda tamamen kişilerin sübjektif niyetlerine göre yorumlayabilecekleri kriterler vardır. Getirdikleri kriterlerin tutarsızlığı o kadar ortadadır ki, doğruluğunu ispat için bulabildikleri tek şey aynı cümlelerin 9-10 defa tekrarıdır.

“Demek ki, “deniyor hemde siyah puntolarla” burjuva demokrasileri ile faşist rejimler arasındaki belli başlı farklar, genel burjuva demokratik kurumların varolup olmaması ve emekçilerin bunlardan yararlanıp yararlanmaması noktasında düğümlenir.” (s. 19) (altını kendileri çizmiş)

İşte sorun ancak bu kadar bulanık, bu kadar karışık konabilir. Sorun “burjuva demokratik kurumların varolup olmaması, ve emekçilerin bunlardan yararlanıp yararlanmaması” sorunu imiş! Diyalektiğin kaybolduğu, tamamen metafizik bir kafanın ürünü olabilir böyle bir düşünce. Şeyleri kutupsal karşıtlık olarak koymak, ‘orta terimler’ olmaksızın sadece anti - tezler aracıyla düşünmek, demokratik haklar varsa ve yararlanılıyorsa demokrasi, yoksa ve yararlanılmıyorsa faşizm. İşte sayfalar dolusu girişten sonra getirilen “kriter”, “sadece kavram farkı” işte bu.

Peki nisbi de olsa bu demokratik hakların var olduğu bir yapıya ne diyeceğiz? Veya ağırlıklı olmasa da terör yöntemlerinin varlığı sözkonusu ise ne olacaktır? Siyasi üstyapıyı tek bir renge boyamak, yani sorunu “demokratik hakların” ya “var olması” ya “var olmaması”, veya bu hakların ya “kullanılması” ya “kullanılmaması” şeklinde koymak aptallıktır. Her şeyin gelişen bir süreç içinde bir arada bulunan ama birbirini doğuran bir özellik gösterdiği diyalektiğin temel yasasıdır.

Burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki temel ayrım, elbette bunların burjuvazinin sınıf egemenliğinin, diktatörlüğünün sürdürülüşünün *ayrı biçimleri* olmasından ileri gelir. *Ayrı biçimlerdir*, çünkü diktatörlüğün sürdürülüş yordamları, yönetim ilkeleri bu biçimlerde farklıdır. Yani yönetim ilkelerinin somut şekilleri bu ayrı ayrı devlet biçimlerini doğurur.

O halde nedir burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki yönetim ilkeleri farklılığı?...

Burjuva demokrasisi *ağırlıklı olarak* siyasi demokrasi-nin, yani demokratik hak ve özgürlüklerin, görünüşte “eşitliğin” var olduğu bir yönetim biçimidir. Demokratik yönetim ilkeleri *egemendir*. Yani terör ve zor öğeleri “eşitlik” ve “özgürlük” ile örtülmüştür.

Faşizm *ağırlıklı olarak terör ve zor yöntemlerinin egemen olduğu* siyasi demokrasi yerine siyasi gericiliğin *egemen olduğu* bir yönetimdir. Siyasi demokrasi-nin, demokratik hakların varlığından söz edilebilir, ama kesinlikle *belirleyici değildir*. Yani her iki yönetim biçiminde de yönetim ilkelerinin tümü gözlenebilir, fakat önemli olan hangisinin ağır basıp basmadığının tesbit edilebilmesidir. Bunun tesbiti ise hiçbir zaman bir tercih sorunu değil, objektif gerçekliğin yansıtılması olmalıdır.

Broşürümüz yazarının getirdiği kriterler ise aksine sorunu “tercih”e indirgemektedir. Yani ben sübjektif niyetime göre bu kriterle bir yönetime hem faşizm hem de demokrasi diyebilirim. Bu kriterlere göre faşizm ve demokrasi tek şekildir. Yani bütün dünyada evrenseldir. Eğer demokratik haklar yoksa ve kullanılmıyorsa faşizm, varsa ve kullanılıyorsa demokrasi. Oysa Dimitrof şöyle diyordu.

“Çeşitli ülkelerde faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlüğün kendisi, bu ülkelerin tarihi, sosyal ve ekonomik şartlarına göre ulusal özelliklerine ve uluslararası durumuna göre çeşitli şekiller

alır. Bazı ülkelerde, özellikle faşizmin geniş kitle temeline dayanmadığı *ve doğrudan doğruya faşist burjuva cephesindeki ayrı ayrı grupların yaptıkları mücadelenin yeterince güçlü olmadığı* ülkelerde faşizm parlamentoyu birdenbire kapatmaya cesaret edemez ve diğer burjuva partilerine olduğu gibi sosyal - demokrasiye de belirli bir ölçüde yaşama hakkı tanır. (abç, Dimitrof Seçme Eserler C. I. s. 176)

Evet! Böylesi bir durumda ne olacak? Broşür yazarı açısından durum karışık, çünkü örgütlenme hakkı var, parlamento var ama faşizm! Şimdi buna ne diyeceğiz. Örneğin 12 Martta DİSK kapatılmadı, TÖB - DER vardı. Burjuva parlamentosu, partileri kapatılmamıştı. Bu demokraside olabilir miydi? İşte sübjektif niyet burada işin içine girer; bayların kriterine göre isteyen demokrasi, isteyen faşizm diyebilir. Veya faşizm (!) bir yönetim de denebilir!

Ülkemizde faşizmden değil faşizan baskılardan bahsedilmesinin, yüzde 30 - 40 faşizan baskılardan bahsedilmesinin, yüzde 30 - 40 faşizmin varlığından bahsedilmesinin nedenleri hep bu anlayıştır. Elleriinde var olan mutlak bir tanımlamaya, bir kritere uyduruyorlar herşeyi! Faşizmi somuta göre değil, bu kritere göre arıyorlar.

Şimdi getirilen diğer kriteri ele alalım: "*Burjuva demokrasilerinde burjuvazinin tümü burjuva demokrasisinden serbestçe yararlanır.* Faşist diktatörlükte ise burjuvazinin sadece tekелci zümresi... diğer burjuva zümrelerinin politik haklarını ortadan kaldırır. (s. 19 abç)"

Emperyalizm döneminde burjuvazinin tümü yerine onun tekелci kesiminin egemenliği sözkonusudur. Ama devlet biçimi olarak gene burjuva demokrasisi vardır. Emperyalizm döneminde burjuva demokratik devletin varlığını sürdürmesi, burjuvazinin tümünün yönetimi anlamına gelmez. Siyasi olarak tekел eğilimini yani siyasi gericilik eğilimlerini taşı-

yan tekelci burjuvazi (ekonomik karakterine uygun olarak), çeşitli nedenlerden dolayı, emperyalizm çağında siyasi demokrasiyi onunla olan çelişmesi artsa dahi ortadan kaldırmaz (ancak faşizm dönemlerinde kaldırır) ve onunla uzlaşma yollarını arar (rüşvet, bankalar v.s. yoluyla). Böylece rekabetçi döneme has yönetim ilkelerini kendisine uyumlu hale getirir. (Örneğin yasamaya göre yürütmenin gücünü artırarak, yürütmenin denetlenmesini etkisiz hale getirmeye çalışarak yapar bunu) yani burjuva demokratik devlet biçimi, muhtevastındaki değişmeyle (Tekelci sermayenin egemenliği) birlikte emperyalizm çağında varlığını sürdürür. Tekelci sermayenin ekonomide ve siyasette egemen olmasına rağmen kendi yönetim ilkelerini (siyasi tekel, siyasi gericilik yani faşizm) egemen kılamamasının siyasi demokrasi ile uzlaşarak kendisine bağımlı kılmasının nedenleri çeşitlidir. Önce işçi sınıfının kazandığı sağlam demokratik mevzilerin geri alınmasının zorluğudur. Bunun yanında tekelci sermayenin yetiştirdiği işçi aristokrasisi ile böyle bir şeye (faşizme) ihtiyaç dahi duymaz. Toplumsal muhalefet ve bunalım had safhaya ulaşırsa bu yola başvurur.

İşte burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki şu ünlü “kavram ve nitelik” farklarını görmüş bulunuyoruz. Bu kriterler konuyu açmaya değil karıştırmaya, hedefi bulanıklaştırmaya yarayan kriterler.

“SAĞ” VE “SOL” SAPMALAR

Faşizm konusunda kendi görüşlerinin çatısı kurulduktan sonra sıra ile işin “kolay” yanına yani konu üzerindeki “sağ” ve “sol” sapmaların eleştirisine geliyor. “Sağ” sapmanın teslimiyetçiliği diye başlayan bölümde şunlar söyleniyor. “...Onlar da sosyal - demokrasi kadar olmasa bile faşizm tehlikesini önemsemezler. Faşizmin sınıfsal (tekelci burjuva) karakterini tanırsalar bile ve faşizmle uzlaşmasalar bile, faşizme karşı etkili bir mücadele yü-

rütmezler, bu gibi sağ sapma eğilimleri özellikle, faşizmin iktidara geldiği, ama demokratik kurumları tümüyle ele geçiremediği dönemlerde böyle zararlı bir anlayış taşırlar. Faşizmin kendiliğinden gideceğini, geçici bir olgu olduğunu ileri sürerler, ya da o rejimin faşist bir yönetim olmadığını iddia ederler. Yani özetle bu gibi eğilimler faşizme karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele vermezler, faşizme karşı sağ taktikler izleyerek, onun yerleşmesine göz yumarlar, faşizm karşısında mütereddit ve kaypak kalırlar. (s. 23)”

Alıntıyı tüm sıkıcılığına ve bol tekrarına rağmen uzun tuttuk. Çünkü şu sorunun cevaplanması gerekiyor. Kim bu “sağ” sapma, ülkemizde veya dünya devrimci pratiğinde kimler tarafından temsil ediliyor. Hiç bir anlam ifade etmeyen ve iş olsun diye yazılan şeylerle uğraşmıyorsak eğer, söylediklerimizin somut sonuçlarıyla gösterilmesi gerekir. Söylediğimiz her şeyin, pratik bir anlamı olmalıdır.

Yoksa, “her hareket kendi “sağ” ve “sol”uyla ayrım çizgilerini koymak zorundadır” ilkesinden hareketle baylarımız, kendilerinin sağında olmayan birşey yaratmak ihtiyacını mı hissediyorlar? Ama bize sorarsanız, baylarımızın “sağ” sapma diye eleştirdikleri aslında kendilerinden başkası değildir. Şimdilik bu alıntıyı akılda tutalım ve bunun ispatını ilerki bölümlere bırakalım.

Gelelim meselenin can damarına, şimdi broşür kendi “sol”undaki akımları eleştirmeye başlıyor ve şöyle diyor: (Yine uzunca bir alıntı) “Serüvenci “sol” kanat eğilimi burjuva demokrasisi ile faşizm arasında fark gözetmez. Faşizme karşı güncel demokratik haklar uğruna verilen mücadeleyi ya reddeder veya küçümser. “Sol” sapmacıların bir kısmı “sürekli faşizm” teorisine inanırlar. Onlara göre her türlü burjuva diktatörlüğü, faşizmdir. Burjuva demokrasisi ile faşizm arasında fark yoktur. (s. 24)”

Broşür yazarına genel olarak ahlak yasaları üzerine birşeyler söylemeyi gereksiz görüyoruz. Çünkü hastalığın bu

derecesinde tedâvinin faydasına inanmıyoruz. Tüm sahife boyu söylenenlerden eğer “sürekli faşizm” kelimesi geçme- se, üzerimize pay çıkartmayacak, alınmayacaktık. Ama “sü-rekli faşizm” kelimesi geçince, bir aptalın bile söylemeye dilinin varamayacağı sözlerin bize söyletildiğini anlıyoruz.

Şimdiye kadar tartışmalarda “kanıtlama” metodunun kullanıldığını bilirdik. Yani “suçladığımız görüş şunları söy- lüyor” deriz ve bu sözleri söylediklerini alıntılarla kanıtlarız. Ama şükürler olsun broşürde böyle birşey yok. Yani yukarda bizim söylediğimizi iddia ettikleri görüşlerin, bize ait oldu- ğunu kanıtlamak için herhangi bir alıntıya gerek görmemiş- ler. Ve bize diledikleri herşeyi söyletmişler. (1)

Ama biz böyle ahlaksızca bir yönteme başvurmayaçağı- mıza şimdiden söz verimiz. Biz bayların söylemedikleri değil, söyledikleri şeyleri eleştirmeyi tercih edeceğiz.

Burjuva demokrasisi ile faşizm arasında fark gözetme- diğimiz iddia ediliyor. Bu iddianın nereden çıktığı belli de- ğil ama özellikle burjuva demokrasisi ve faşizm arasındaki ayrımın, devrimci mücadele açısından çok önemli olduğu üzerinde ısrarla durmamızdan sonra bunların söylenmesi insanın tuhafına gidiyor. Bu broşürden 1 yıl önce çıkan Dev- rimci Gençlik Dergisi’nin 2. sayısında şöyle deniyordu: “Bur- juva demokrasisi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimidir. Burjuvazinin esas olarak, baskı ve teröre dayanmayan “ba- rışçı” yönetimidir. Faşizm ise burjuvazinin baskı ve teröre dayanan diktatörlüğüdür ve tek el olgusu ile ortaya çıkmış- tır.”

Bu iki devlet biçiminin devrimciler açısından önemi ise şöyle anlatılıyordu :

(1) Aynı tür alıntı yapma ve bize istediklerini söyletme has- talığından özellikle Kitle dergisi ve KSD’nin de muzdarip olduğunu söylemeden geçemeyeceğiz.

“Devrimciler devlet *biçimleri* sorununa.... devrimci hareketin yürütülüş biçimi, çalışma metodları bakımından önem taşıyan özellikleri gözlemek açısından yaklaşırlar. “Engels, tıpkı monarşide olduğu kadar demokratik bir cumhuriyette de devletin... bir sınıfın bir, başka sınıfı baskı altında tutmasına yarayan bir makinadan başka bir şey olmadığını söylerken bu sözleriyle asla bazı anarşistlerin ‘tedris ettikleri’ gibi ‘*baskı biçiminin şöyle ya da böyle olmasının*’ proletarya bakımından önem taşımadığını anlatmak istemez..” diyor. Lenin, “sınıflar mücadelesinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha serbest, daha özgür bir biçimi, proletaryanın genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli derecede kolaylaştırır” (s. 103) (*Devlet ve İhtilal*)

Faşizm ve burjuva demokrasisi sözkonusu olduğunda ise, bu gibi ayrımların öneminin artacağı kuşku götürmez birşeydir ve faşizme karşı mücadeleyi birçok halde önemli kılacak şey de budur. (abç) (*Faşizm Üzerine Birkaç Söz*, s. 18, D.G. yayınları.)

Ama insan kendi hasmına söyletmek istediğini söylettikten, onun görüşlerini deforme edip kendi istediği hale getirdikten sonra istediği gibi eleştirme hakkına sahip oluyor. Fakat böyleleri kendi kendileriyle güreşen yalancı pehlivanlara benziyorlar.

Söylediğimiz iddia edilen görüşlerin bize ait olmadığını uzun uzun ispata gerek yok. Bu aptalca sözlerin ancak broşürün yazarı tarafından söylenebileceğini, söylediklerimizin bu tarzda anlaşılabilmesi için ancak broşür yazarı kadar aptal olmak gerektiğini söylemek yeter. Bizim hatamız, görüşlerimizi normal insanlar için kaleme almamız, broşür yazarı türündekiler için ayrı bir baskı yapmayı düşünmeyişimizdir.

“Faşizme karşı güncel demokratik haklar uğruna verilen mücadeleyi ya reddeder ya küçümser” deniyor.

Eğer bu iddia faşizme karşı mücadelede “güncel demokratik mücadeleyi” temel almadığımız anlamında söyleniyorsa doğrudur. Faşizme karşı mücadele bir devrim sorunudur. Genel demokratik talepler için mücadele faşizme karşı mücadelede temel alınamaz, talidir .

Ama bu, demokratik haklar uğruna mücadeleyi reddettiğimiz anlamına söyleniyorsa halt ediliyor, çünkü “sömürge tipi faşizm sürekli açık faşizm değildir. Nisbi demokratik hakların belirli ölçüde varolduğu gizli faşizmden, bir açık-faşist diktatörlüğe dönüşme eğilimlerinin söz konusu olduğu durumlarda, açık faşizme karşı mücadele sorunu da önem taşır ama bu yan talidir.” (*Faşizm Üzerine Birkaç Söz*, D.G. yayınları.)

Eğer yazdıklarımız eleştirilseydi tartışmanın yapıcı ve ilerletici olacağından şüphemiz yoktu. Ama bunun yerine söylediklerimizin kuyusına bile yanaşılmıyor, böylece fazlaca bir pratik yararı olmayan, anlamsız bir tartışmayı sürdürmek, söylediklerimizin doğrularını tekrar etmekle yetinmek zorunda bırakıyoruz. Oysa faşizm üzerine tartışma her şeyden fazla medrese tartışmasını reddeder, herşeyden fazla somut konuşmayı gerektirir.

Eleştirmize devam ediliyor:

“Bu eğilimin temel yanlışlarından birisi de geçmişte ve günümüzde faşizmi küçümsemek olmuştur... Söyle ki, bir ülkeye faşizm geldiği zaman “sol” serüvenciler, artık kapitalizmin de sonunun geldiğini, bu nedenle, faşizme karşı mücadelede geniş kitleleri örgütleyip, anti - faşist savaşa sevketmenin çok vakit kaybettireceğini, faşizmin ve egemen tekелci kesimlerin güçsüz oldukları için faşizme başvurduklarını, yoğun bir kitle mücadelesi olmadan da bir atakla bu rejimin devrileceğini ve devrimin başlayacağını iddia ederler... kitlelerden kopuk örgütlenmeler ve kitlelerden kopuk şiddet eylemleri, bireysel terörizm yoluyla “sonuca” gitmek isterler. Bu da gerçekte hem faşizmi önemsememek-

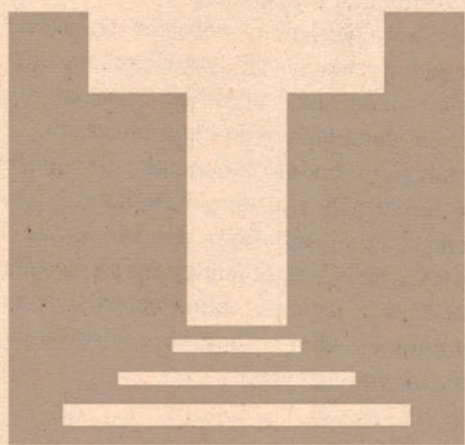
ten, hem de kitlelere inanmamaktan kaynaklanır... Sabotajları, suikastleri vb... yani dar grup aktivizminin maceracı yöntem ve yollarını faşizme karşı mücadele diye tanıtır. Kitleleri faşizme karşı örgütleyip seferber etmez" (s. 24-26 arası)

Alıntıyı uzun tutmamızın nedeni okuyucuya bizim hangi açılardan "eleştiri"ldiğimizin ipuçlarını vermek içindir. Ve elbette bu tür "eleştiri" üzerine söylenecek en ağır sözler dahi "eleştiri" yanında anlamsız kalır.

Gerek Devrimci Öğretmen, gerekse Devrimci Gençlik dergisinde 1. sayıdan itibaren "halk kitlelerinin mücadelesinin faşizme karşı bir kale gibi dikilmesi" istendi ve bu şiarın hayata geçirilmesi yolunda yoğun çaba harcandı.

"Faşizme karşı mücadele karmaşık bir görevler bütünüdür" denilip hayatın her alanında faşizme karşı aktif mücadele önerilirken, bizi, sabotajcı, ani bir atakla iktidar heveslisi, bireysel terörist diye suçlayan bu broşür sahipleri, faşizmin adını daha ağızlarına almıyorlardı. Şimdi tam bir yıl önce söylediğimiz, kısmen hayata geçirdiğimiz sloganları bize eleştiri olarak yöneltiyorlar.

TÜSTAV

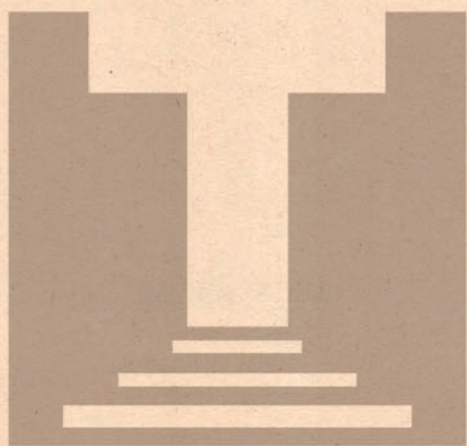

TÜSTAV

İKİNCİ BÖLÜM

Anti - Faşist Mücadele

TÜSTAV

TÜSTAV

ANTI - FAŞİST MÜCADELE

FAŞİZME karşı mücadelede, “sürekli faşizm” tezi, özünde kaderciliğe ve teslimiyetçiliğe varır (s. 45.)” diye başlık atılmış, nedeni ise şöyle açıklanıyor:

“... onlar (sürekli faşizmi savunanlar) kitlelere inandırdıkları, kitlelerin gücüyle aktif mücadeleyi değil, bireysel ve dar grupsal mücadeleyi öngördükleri için, faşizmi sadece emperyalizme bağlarlar. Faşizm olgusunda tek belirleyici faktör olarak emperyalizmi görürler. Bu gibi görüşleri ileri sürenler, şu aristo mantığı ile hareket ederler: ‘Faşizm emperyalizm çağının olgusudur. Sömürge, yarı - sömürge veya bağımlı ülkelerde emperyalizm egemendir, şu halde bu tür ülkelerin tümünde sürekli olarak faşizm vardır. ...’ Faşizm olgusunda tek belirleyici güç olarak emperyalizmi görür.” (s. 45)

Bizim böylesi bir anlayışa sahip olduğumuz görüşüne kendisini iyice inandırmıştır broşürü yazar. (ya da inanmak istemektedir.)

“... son zamanlarda ileri sürdükleri gibi (bizi kastediyor) emperyalizme bağımlı az gelişmiş ülkelerde sürekli olarak faşizm vardır. Burjuva demokrasileri sadece Avrupa ülkelerine özgüdür.” (s. 24) böylesi alıntılar alabildiğine arttırmak mümkün (s. 48 ve 49’a bakmak kâfi)

Daha öncede söylediğimiz gibi eğer birşeyin söylendiği iddia ediliyorsa kanıtlanması gerekir. Yazılanlardan yukarıdaki sonuçların nasıl çıkarıldığını merak ediyoruz, ama yine de bu konu tartışmaya değer.

Konuyla ilgili en toparlayıcı sözler “Faşizm Üzerine Birkaç Söz” broşüründe yer alıyor.

“... Bu bakımdan ülkemiz koşulları incelendiğinde ilk olarak görülmesi gereken şey, ülkemizin iktisadi ve siyasi yapısının emperyalist - kapitalist ülkelerinkinden (metropol-lerden) farklı oluşudur. Ülkemizde burjuva demokratik devrim süreci tamamlanmış değildir. Bu süreç yukarıdan aşağı bir gelişme özelliği içinde henüz yaşanmaktadır ve özellikle üst yapıda tamamlanmış değildir.” (Faşizm Üzerine Birkaç Söz s. 5.)

Bu temel tespitten hareketle biz, burjuvazinin sınıf diktatörlüğünün sürdürülüş biçiminin “sömürge tipi faşizm” olduğunu söylüyoruz. Yani bir devlet biçimi olarak faşizm, yönetim ilkeleriyle birlikte siyasi egemenliğin temel unsurudur.

Şimdi söylediklerimizle yukarıda iddialar arasındaki ilişkiyi göstermeden önce konudan biraz uzaklaşalım ve “sömürge tipi faşizm” konusuna ve temel özelliklerine değinelim.

Ülkemizde burjuvazinin siyasi egemenliğinin niçin “faşizm” olduğu sorununun ele alınışı sömürge ve yarı - sömürge ülkelerin tarihi gelişiminin irdelenmesinde, gelişimin temel karakteristiklerinin doğru tespit edilmesinde yatmak-

tadır. Bizim gibi ülkelerde siyasal yapının şekillenışı emperyalizmin varlığından bağımsız düşünülemez, aksine onunla birlikte ele alınmalıdır. Emperyalizmin ülke iç dinamiklerine müdahalesi ve bu müdahalenin tarihi gelişim içinde aldığı somut biçimlemeler, siyasal yapının irdelenmesinde hareket edilmesi gereken temel kriterlerdir. Emperyalizmin bu ülkeyle girdiği ilişki sonucu sömürge ülkede Tekelci Sermaye oluşmuş ve bu da faşizmin maddi temelini yaratmıştır.

Sömürge ülkelerde Tekelci Sermayenin varlığı ile birlikte ortaya çıkan faşizm olgusu, tüm sömürge ülkelerde evrensel olarak geçerli olan birşey değildir. Sorunu salt bu boyutuyla koymak eksiktir. Olayların canlı gerçekliğini somut olarak düşünmesini bilmek, somut durumu ve sınıf güçlerinin derecesini ayrıntılı olarak inceden inceye araştırmak; hiçbir anlamı olmayan genel formüllerden sakınmak gerek.

Ülkemizdeki faşizmin tartışılmasının mutlaka sorunun özgül boyutlarında incelenmesi gerektiği ve bizim gibi ülkelerde faşizm tartışmasının kesinlikle metropol ülke örnekleriyle karıştırılmaması gerektiğini Dimitroff şöyle belirtir:

"... Sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde de belirli faşist gruplar gelişmektedir; ama burada, doğal olarak, Almanya'da, İtalya'da ve diğer kapitalist ülkelerde görmeye alışık olduğumuz Faşizm söz konusu olamaz. Burada baştan başa özel olan ekonomik, siyasal ve tarihi koşulları incelemek ve gözönüne almak gerekir. Çünkü faşizm o koşullara göre özel biçimler almaktadır ve alacaktır. (c. I. s. 281) (abç)

Dimitroff, burjuva demokratik devriminin tamamlanmadığı ülkelerin özelliklerini şöyle anlatıyor.

"Balkanlarda ve Macaristan'da burjuva demokratik devrim henüz tamamlanmamıştır. Burjuvazi kendisini ideolojik ve politik alanlarda kit-

lelere bağlayacak feodalizme ve geçmişteki monarşiye karşı halka yol göstermek gibi devrimci görevlerinden hiç birini yerine getirememiştir. (...) Feodalizm ortadan kaldırılmadı. Ulus sorunu çözülemedi... Emperyalizmin birer yarı - sömürgesi durumundadırlar... Endüstrisi zayıf tarım ülkeleridir.. Yabancı pazar erişilmesi imkânsız, iç pazarlar ise geniş kitlelerin çok düşük satın alma gücü yüzünden oldukça sınırlıdır... Bu ülkelerin burjuvazisi yabancı sermaye ile rekabet edebilmek için proletaryayı her zaman sömürmüş ve köylü kitlelerini soymuştur. İşçiler en küçük kazançlar için bile zor ve uzun mücadelelere girmek zorundadırlar.” (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Ser Yayınevi Birinci Kitap s. 33)

Siyasal üst yapıda bu söylenenlerin anlamı ise burjuvazinin kendi siyasi yapısını (üst yapı kurumlarını) tek başına egemen kılamayışıdır. Yani burjuvazi kendi devrimini üst yapıda da gerçekleştiremez. Dolayısı ile bir burjuva demokrasisinden söz edemiyoruz. “Var olan siyasi yapı ne klasik burjuva demokrasisine ne de klasik faşist diktatörlüklere benzemekte, iktisadi yapı özelliklerinin bir sonucu olarak ifade edilebilecek ikili bir karakter taşımaktadır. Nisbi demokrasi unsurları ile baskı ve terör unsurlarının içiçe bulunduğu bir ikili karakter sözkonusudur... Sınıflar mücadelesinin somut durumuna göre zaman zaman nisbi demokrasi unsurları önde görülebilmekte ancak, daima, yönetim aslî unsurunu faşizm unsurları, terör ve baskı oluşturmaktadır.” (Faşizm Üzerine Birkaç Söz s. 7, D.G. Yayınları)

Yani Tekelci Sermaye biçimsel “resmi” ve görünüşte de olsa “eşitlik”, “özgürlük” iddialarını bir yana bırakarak esas olarak terörcü metodlara dayanmak zorunda kalmaktadır. Kuşkusuz bu yapı faşizmdir.

“Burjuvazi (Güney Doğu Avrupa’da ve Burjuva demokratik devrimi sürecini yaşamakta olan ülkelerde) emekçi halk ile arasındaki açığı kapatabilmek için, işçilere ciddi ekonomik taviz verecek durumda değildir.

Burjuvazinin böyle bir durumda özellikle bugün olduğu gibi kapitalizmin istikrara kavuşması için köylü kitleleri ve işçi sınıfına karşı özel tedbirler almak zorunda (a.ç. Dimitrof) kaldığı ve bundan kaçınmadığı zamanlar, parlamenter demokrasi yöntemleri ile burjuva diktatörlüğünün sağlanamayacağı açıktır.

Burjuvazinin egemenliğini korumayı kitlelerin devrimci çıkışını bastırmayı, kapitalist istikrara ve rasyonelliğe ulaşmayı ancak halk kitlelerinin zararına olacak bir faşist diktatörlükle başara bilir.”

“(Burjuvazi,) eski parlamenter demokrasi biçimi ve yöntemleriyle halk kitlelerini sınıf egemenliği altında tutamayacaktır. Burjuvazinin tek çıkış yolu kitleleri faşizm ile zaptetmektir.” (Dimitrof a.g.e. s. 27)

Yani emperyalizmin ve onun girdiği ilişkiler sonucu oluşan, Tekelci Sermayenin varlığı ‘sömürge tipi faşizm’in nede-nini oluştururlar ama böylesi her yapıya faşizm demek yanlışır ve bunun “özü” şartlarının var olması gerekir. Gereklı şartları yukarda sıraladık; ilerde yöneltlen eleştiriye cevap vermek için emperyalizmin varlığından öte, faşizm için hangi şartların gerektiğine yine değineceğiz.

Ülkemizde görünen faşizmin temel özellikleri ise onun yukarıdan aşağı gelişmesi kitle tabanına dayanmayışı olarak özetlenebilir.

“Diğer yandan Güney Doğu Avrupa ülkelerindeki özel şartlar faşizme kendine özgü bir nitelik

kazandırmaktadır. Bu özellik örneğin İtalya'nın aksine faşizmin iktidara bir kitle hareketinin sonucunda aşağıdan gelen değil, yukarıdan inen bir hükümet biçimi halinde ortaya çıkmasından doğmaktadır. (a.ç. Dimitrof) Faşizm devlet gücünün denetimni, burjuvazinin askeri gücünü ve banka sermayesinin mali olanaklarını eline geçirerek kitlelere işleyip, yayılmak ve kitleler arasında ideolojik, politik ve örgütsel bir temel yaratmak çabasıdır.

Faşizm yukarıdan aşağı 'devlet örgütü yardımıyla' olan bu gelişimde, devrimci işçi hareketine karşı sınıf savaşının bütün izlerini yok ederek bir 'endüstriyel barış' politikası sürdürüp, uygulayan, gaddarca savaşan ve açık bir faşist tavır takınan reformistler arasında değerli destekler bulmaktadır. (a.g.e. s. 30)

"Geniş bir kitle temeline dayanmadığı diğer ülkelerde faşizmin zayıf olduğu konusunda hayaller kurmamız da tehlikeli bir şeydir. Bulgaristan, Yugoslavya, Finlandiya gibi ülkelerin örneğini bilirsiniz (1935 yılları arası kastediliyor); bu ülkelerde faşizm geniş bir temele dayanmamasına rağmen, devletin silahlı kuvvetlerine dayanarak gene de iktidara gelmiştir ve ondan sonra devlet mekanizmasından yararlanarak, tabanını genişletmeye çalışmaktadır. (Dimitrof Cilt I Seçme Eserler s. 280 a.b.ç.)

Ülkemizde özellikle açık faşizme geçiş dönemlerinde bu kitle desteğine ihtiyaç duyarlar, son zamanlarda iyice yoğunlaşan faşist saldırıların nedeni budur.

Kurumlarıyla birlikte, yapısal olarak devlet mekanizmasına hakim olan bu faşizmin, kimilerince "klasik Faşizm" olarak adlandırılan yönetimlerin yapısal özelliklerini aynen

yansıtamayacağı gün gibi aşıkardır. Ama buradan hareketle bu yapının faşizm olduğunu yadsıyan, onun burjuva demok-rasisi olduğunu ispat etmeye çalışanlar vardır. (tıpkı sözü geçen broşür yazarı gibi). Çünkü bu tür siyasi yönetimlerde nisbi demokrasi unsuru genel olarak “klasik faşizm” tipi olarak gösterilen (Almanya, İtalya) yönetimlerinden daha ağır basar. Faşizm özellikle küçük burjuvazinin, orta sınıf-ların ekonomik ve sosyal taleplerini istismar ederek aşağı-dan yukarı bir kitle tabanına dayanarak iktidara gelmez. Yukarıdan aşağı devlet aygıtı içinde kurumlaşmıştır. Ve kitle tabanı ikincil öneme sahiptir. Siyasi yapının nisbi demokrasi ve terör unsurları ile birlikte ikili bir yapı arz-etmesinin ve ağır basan unsurun, faşist terör olmasının maddi temeli hakim sınıflar ittifakının somut analizinden çıkarıl-malıdır.

Siyasal yapıda burjuvazinin (büyük burjuvazi anlamın-da) egemenliği ancak 50'lerden sonra sözkonusu olmuştur. Burjuvazinin siyasal üst yapıda belirmeye başlayan bu egemenliği baştan “tekelci” bir karakter arzettiğinden te-keleciğe özgü siyasi yönetim ilkeleri egemen kılınmaya baş-lanmıştır. Yani tekelci sermaye siyasi iktidara ağırlığını ko-yarken taşıdığı eğilim “siyasi gericiliktir.” Kendisinden önce yine kendisi tarafından yerleştirilen, kabul etmek zorunda kaldığı “siyasi demokrasi” (işçi sınıfının kazandığı sağlam demokratik hak ve özgürlükler) olmadığı için devlet aygıtını baskı ve terör yöntemlerine uygun bir biçimde kolayca ye-niden biçimlendirebilmiştir.

Tarihsel olarak bu yapı hiç bir zaman tek başına tekel-ci sermaye egemenliği olmadığı için, daima diğer sınıflarla ittifakı içerdiği için değişik varyanslar göstermiştir. Sadece “siyasi gericilik” unsurunun *tümüyle* egemenliğinden söz edilemez. Tekelci sermaye, egemen olduğu siyasal yapıyı zayıflığı nedeniyle, kendinden önce o yapıya egemen olanlar-la paylaşmak zorundaydı. İşte bu “paylaşma” siyasal ya-

pidaki demokrasi öğelerinin maddi temellerini oluşturmıştır.

Ülkemizde uzun dönem tekelci sermaye ile orta sınıflar arasında nisbi bir denge söz konusu olmuştur. 1920'lerden beri siyasi yapı üzerinde belli bir etkinliği (giderek azalmış olsa bile) varolan orta sınıflar, tekelci burjuvazinin siyasi üst yapıya daha çok egemen olma eğilimi karşısında nisbi demokrasi eğilimlerini destekleyen bir politik eylem içinde olmuşlar, nisbi demokrasi kurumlarını güçlendirmeye çalışmışlardır. (961 Anayasası, Anayasa Mahkemesi, özerklikler v.b.) Bu dengenin bozulduğu dönemlerde, eğer denge orta sınıflar lehine bozulursa, demokrasi ögesi ön plana çıkmakta; 1960 devrim ve sonrası dönem, tekelci sermaye lehine bozulursa (12 Mart ve sonrası) faşizm ögesi ön plana çıkmaktadır.

Şimdi tekrar konumuza yöneltilen eleştirilerin cevaplandırılmasına dönelim. Faşizm konusundaki tahlilimizde "halkın, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin iradesine, mücadelesine önem verilmediği;" öne sürülüyordu. Ve "emperyalizme bağımlı tüm ülkelerde faşizm vardır" dedğimiz iddia ediliyordu.

Tüm sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde faşizmin var olduğunu söylediğimizi iddia etmek, şarlatanlıktan başka bir şey değildir. Çünkü biz faşizm konusunda tesbit edilecek bir tanımlamadan bir kavramdan veya ilkeler yığınınından hareketle bir ülkede faşizmin varlığı veya yokluğu tartışılmaz diyenlerdeniz. Faşizm üzerine broşürünün girişinde: "Faşizm ve faşizme karşı mücadele sorunu ülkemizin iktisadi ve siyasi yapısının *somut bir tahlili yapılarak* ele alınmalıdır, genel soyut doğruların tekrarlarından ya da farklı (yer ve zaman) koşullarında öngörülen çözümlerin basmakalıp uygulanmasından kaçınılmalıdır" deniyor. Faşizm konusuna yer verilen her yazıda, bir yılı aşkın üzerinde titizlikle en çok durduğumuz konu buydu. (Örneğin *Yeni Sömürgecilik* s. 85)

Ama gerek broşür yazarı, gerekse siyasi muarızlarımız söylediklerimizi anlamamada gösterdikleri başarıyı sürdürüyorlar ve söylemediğimiz şeyleri bize söyleyip eleştiri yöneltme hastalığından kurtulamıyorlar. Aslında bu tür şarlatanlıkların sebebi, onun sahibinin yetersizliğinden başka bir şey değildir. TÖB - DER Merkez Yönetici kliğinin hazırlattığı broşürün yazarı gibileri, herşeyden önce kendilerinin çok şey bildiğine ve kendisinden başkalarının hep yanlış şeyler söylediğine dair batıl bir inanç sahibidirler. Kendilerini dünyanın en akıllı adamları sanan bu gibi teorisyen baylar, siyasi muarızlarına saçma sapan ve ipe sapa gelmez şeyler "söyletirler". Sonrada bir küçük çocuğun bile eleştirebileceği "görüşleri" çürütmek için kalemlerini maharetle kullanmaya başlarlar. Bizim yerli donkişotumuz böylece hayalindeki canavarlara karşı aslanlar gibi döğüşmeye koyulur. Örneğin "sol revizyonistler *bütün* emperyalist ülkelerde demokrasi var diyorlar. Onlar dünyayı ikiye bölüp, bir yarısında ise faşizm var diyorlar.." Artık tamamdır. Teorisyenimiz, kendi zeka seviyesine uygun, rahatça eleştirebileceği bir "sol revizyonist" görüş yaratmıştır. Şimdi artık maharetini ve kendi görüşlerinin doğruluğunu kanıtlamak çok kolaydır. "Sol revizyonistler" in hep demokrasi var dedikleri dünyanın yarısından bir faşizm örneği, sömürge ülkelerde de bir demokrasi örneği gösterdi mi (ki bunu broşür yazarı bile yapabilir!!) "sol revizyonistlerin" işi tamamdır!

Şimdi, broşür yazarımızı yaşadığı hayal dünyasında rahatsız etmemeye gayret ederek konuyu okuyucumuzun sabrına sığınarak tekrar ve kısaca görelim.

Sömürge ülkede faşizmin varlığının nedeni; (yukarıdan aşağı bir devlet biçimi olarak) emperyalizmdir demek (çünkü o ülkede faşizmin maddi temeli olan Tekelci Sermaye emperyalizmin o ülkeyle olan ilişkisi çerçevesinde emperyalizm tarafından geliştirilmiştir) her sömürge ülkede faşizm vardır demek değildir. Böylesi bir sonuç ancak her ülkenin

kendi özel koşullarının tahlilini zorunlu kılar, çünkü faşizm somut olarak tartışılmalıdır. Ve emperyalizmin tahakkümü altındaki ülkelerde egemen sınıflar yönetimlerini her zaman esas olarak baskı ve terör ögesinin ağırlıkta olduğu bir biçimde sürdürürler diye bir tez olamaz. Siyasi demokrasi ögesinin ön plana çıktığı, demokratik hak ve özgürlüklerin geçerlikte olduğu ve faşizme özgü yönetim metodlarının tali olduğu sömürge ülkeler var olabilir ve vardır. Tüm bunlar o ülkenin somut tahlilini gerektirir.

Dikkatli bir okuyucu, "Faşizm Üzerine" broşüründe ana tema olmamasına rağmen bu konuya da değinildiğini görecektir. Ve ülkemizde faşizmin nedeni olarak emperyalizmin varlığı tek başına gösterilmemiştir. Özellikle bu ilişkinin sonuçları üzerinde durulmuştur. Bu sonuçların çeşitli ülkelerin somut tarihi durumlarına göre değişebileceği açıktır. Yani emperyalizme bağımlı olduğu için ülkemizde faşizm vardır diye bir tahlil olamaz. Aksine emperyalizmin varlığının doğurduğu sonuçlar incelenmiş ve bu sonuçların somut şekillenışı anlatılmış ve faşizm tesbiti bu tahlil üzerine oturtulmuştur.

"Bu özellikler beraberinde birçok sonuç getirmektedir ki, bunların başında hakim sınıflar egemenliğinin temellerini zayıflatan, ekonominin finansman ve pazar sorunları bakımından sürekli bir istikrarsızlık ve kriz içinde bulunması ve daha başlangıçtan itibaren emperyalizme bağımlı ve tekelci bir nitelik taşıyan, cılız tekelci burjuvazinin kendi gelişimine ayak bağı durumundaki toprak ağaları ve tefeci bezirganlarla oluşturduğu gerici bir ittifakla (oligarşi) siyasi egemenliğini elde tutabilmekte olması gelir. Kendi içinde önemli çelişmeler barındırmakta olan bu gerici hakim ittifak, ya da oligarşi içindeki çatlamaların kapitalizmin ve sınıf mücadelesinin gelişmesinde paralel olarak artması ülkemizdeki siyasi istikrarsızlığın en önemli kaynaklarından birini oluşturmaktadır. Hakim sınıflar bu yüzden sık sık yönetemez

hale düşmektedirler.” (Faşizm Üzerine Birkaç Söz broşürü s. 5 - 6)

Hep, söylediklerimizi durmadan tekrar etmek zorunda bırakılıyoruz ama, hiç olmazsa bundan böyle söylediklerimizin eleştirileceği umuduyla yapıyoruz bunu.

TÖB - DER Merkez Yönetici kliğinin broşürüne göz atmaya devam edelim: “Bugün Türkiye Cumhuriyetini başından beri sürekli faşizmin bulundugunu ileri sürenler ve bunun günümüz dünyasına özgü bir durum olduğunu söyleyerek “sömürge tipi faşizm” diye bilimde ve devrimci öğretilerde olmayan bir kavram icat ederler” (s. 46)

Toplumumuzda yalan ve sahtekarlığın geçerli olabildiği bir gerçek. Sol hareketimizde de bunu gerçekleştirmede elinden geleni ardına koymıyanlar az değil. Ama, bizi asıl düşündüren şey, böylesi kuyruklu yalan ve sahtekarlıklara neden gerek duyulduğudur.

Faşizm konusunda tam bir yılı aşkın bir süredir tartışırken şunu söyleyerek başlıyorduk işe: “Sürekli faşizm, emperyalizmin gizli işgal esprisiyle belirleyici olmuş, ortaya çıkmıştır. Çünkü ülke içinde faşizmin maddi temeli olarak gösterdiğimiz tekelci sermaye hakimdir... dolayısıyla sürekli faşizm III. bunalım dönemine özgüdür” Yeni Sömürgecilik s. 93 - 95) bu ve benzeri alıntılara Devrimci Gençliğin her sayısında rastlamak mümkündür. Ama insanın tüm bunları ısrarla anlamamak zorunda kalma zavallığına düşmesi bizi üzmektedir.

Batının gelişmiş burjuva demokrasisini idealleştirdiğimiz iddiasına gelince bunca tartışmadan sonra zaten anlamsızlaşmıştır. Çünkü biçimi ne olursa olsun (faşizm - demokrasi) son tahlilde hepsi burjuva diktatörlükleri olan bu yönetimlerin ayrıca eğer ülkemizde faşizm vardır diyerek böyle bir idealleştirmeye düştüğümüz söyleniyorsa, bunun ülkemizdeki kanlı cinayetleri, terörü, işkenceyi, burjuva demokrasisinin cilveleri olarak göstermek için uğraşmaktan, çaba harca-

maktan daha kötü bir hata olmadığı inancındayız. Sormak gerek. Ülkemizdeki tüm bu faşist saldırıları, cinayetleri, devlet kurumlarının açık faşist karakterini burjuva demok-rasisi olarak göstermek için niçin bunca çaba harcanmaktadır? Bu çabayı günümüzde Ecevit dahi göstermemektedir.

Broşür “faşizmi sınıfsal temelleriyle ve tüm karakteris-tikleriyle tanımanın önemi faşizme karşı *doğru* mücadele ve-rebilmeyi, doğru taktikleri ve yöntemleri uygulayabilmeyi getirir.” (s. 50) demektedir. Ama anti - faşist mücadele konu-sunda bu sözlerin ardından somut şeylerin söylenmesi gere-irken bundan kaçınılmıştır. Genel sözlerin tekrarlanmasın-dan öte sorunun özü gizlenmiştir.

Anti - faşist, mücadelede ittifaklar konusu o kadar muğ-lak ve yuvarlak sözlerle geçirilmiştir ki, görevlerin neler olduğu belli değildir. Faşizmin iktidarda olduğu veya tırman-makta olduğu ülkelerde faşizme karşı mücadelenin somut bilinebilir farklılıklar gösterdiği bu konuda tek kelime söy-lenmemiştir. Hele hele anti - faşist güçler ve temel ittifak konusunda köylülük ağıza dahi alınmamıştır:

“Faşizme karşı mücadelenin sınıf güçleri, o ülkenin sı-nıfsal yapısından ve ondaki sınıfsal ilişki ve çelişkilerden kaynaklanır. Bu konuda şablonlar çıkarmak mümkün değil-dir. Ama faşizme karşı mücadelenin sınıfsal olarak normal koşullarinkinden daha geniş ittifakları öngördüğünü fakat bu ittifaklara kuyrukçu ya da ayrılıkçı tarzda yaklaşmak zorun-luluğunu iyi kavramak şarttır... Faşizmin iktidarda olduğu ya da iktidara gelmekte olduğu bir koşullar bütününde ana vuruş darbesinin istikameti faşizmdir.” (s. 57 - 58)

İşte iş olsun diye söylenmiş boş cümleler yığını, “koşul-lar bütünü” (vs.) gibi süsleme sözlerle kaplı. Ama neye söy-lenmiş tüm bunlar, bu söylenenlerin pratik anlamı nedir? İttifakların genişliğinin anlamı, bunun taktik şiarlarda ne gibi farklılıklar gerektirdiği en azından bu söylenen soyut sözlerin *pratik* anlamlarının ne olduğu hepsi “es” geçil-

miştir. Örneğin şu cümleye bakınız: “Faşizmin iktidarda olduğu ya da iktidara gelmekte olduğu koşullar bütününde ana vuruş darbesinin istikameti faşizmdir” yok, bir de başka yere vursaydın. Sanki bu durumda vurulacak başka yer varmış gibi. Bu, genel geçer bir sözdür baylar. Önemli olan bu iki durumun farklı olduğu, farklı mücadele metotlarını gerektirdiğidir. Yoksa “darbenin istikameti faşizmdir” gibisinden, hiç bir somut anlam ifade etmeyen sözlerin tekrarı bizi tek kelime ilerletmez. Bizi ilerletecek şey, faşizmin işbaşında olduğu durumların farklı olduğu ve bunun bize pratikte, farklı somut görevler yüklediğidir. “...olayların seyri, işçi sınıfının karşısına; burjuva demokratik ülkelerde faşizmin yolunu ne pahasına olursa olsun kesmek, faşizmi iktidarda bulunduğu yerlerde devirmek... gibi son derece önemli, acil bir görev getirmektedir.” (abç) (Dimitroff II. cilt. s. 50)

Bunun dışındaki sözler evrak memurlarının diline aittir devrimcilere değil. Devam edelim:

“Anti - faşist mücadelede sloganlar tesbit edilirken demokratik cepheyi daraltacak, bir takım demokratik güçlerin o cepheye katılmasını önleyecek ya da geciktirecek, mütereddit ve salınan bazı ara zümreleri karşı tarafa itecek sol sektör tutumlar ve sloganlara başvurmaktan kaçınmak şarttır.” (s. 77)

Şimdi tüm bu parlak ve tuntuşaklı sözlerin peşine bu demokratik güçlerin kimler olduğu, bunların ‘cephe’ye katılmalarını önleyecek sloganların neler olduğu sorularına cevap verileceğini bekliyor insan. Öyle ya nedir bu “sol sektör tutumlar?” Ne yaparsak böyle bir duruma düşeriz? Bunları bilmek en doğal haklarımız. Ama boşuna, broşürde bunlar üzerine bir tek kelime bile söylenmiyor.

Evet tüm bunlar söylenerek ne denilmek istenmiştir. Broşürü yazanın maruzatı nedir? Bu söylenenlerin siyasi pratik sonuçları, görevlerimize yüklediği farklılıklar konusuna değinilmemiş ama biz anladığımız kadarıyla açalım ve

bunun nasıl bir utangaç oportünizm, yani oportünizmin üstü örtülü biçimi olduğunu, göstermeye çalışalım: “Ülkemizde faşizm tırmanmaktadır, bu tırmanışı engellemek gerekir, yani mevcut burjuva demokrasisini korumak gerekir. Bunu sağlayacak en büyük güç CHP’dir. Onun için faşizme karşı mücadelede CHP’yi ürkütmemek lazımdır. CHP iktidarı sağlanırsa, faşizmin tırmanışı engellenecek, bir tehlike olmaksızın çıkacaktır. Dolayısıyla CHP bu mücadelede temel ittifak olacaktır. O halde CHP’yi ürkütmemek için ne yapmak lazımdır. Örneğin “halklara özgürlük ve tek yol devrim” sloganını atmamak lazımdır. Çünkü bu anti-faşist mücadele platformunda sözkonusu edilemeyecek türden bir ideolojik ayrılıktır. İşte bizim anlayabildiğimiz bu. Yani CHP’nin açık şovenist tutumuna kısa bir süre (!) gözyummak gerekir. Kürt Ulusunun demokratik taleplerini dahi burjuva demokrasisi (!) ni koruma uğruna feda etmek gerekir. Ezen ulus şovenizmine göz yummak, onu sessizce geçiştirmek, işte istenen budur. Örneğin “halklara özgürlük” denirse “ittifaklar bombalanmış” olacaktır. Bu sonucu keyfimize göre çıkartmıyoruz. Yaşadığımız somut pratiği ve baylarımızın bu pratikte söylediklerinin ne anlama geldiğini anlatıyoruz sadece. Üstü kapalı sözlerle anlatılmak istenen budur ve utanmazlığın bu denlisini savunma yüzüzlüğünü gösterenlerden açık olmalarını istemek yersizlik olurdu, belki de. 60 yıldır merkezi otoritenin Kürt Ulsu üzerindeki her türlü baskısına, jenosit ve asimilasyon politikasına icazetli solculuklarını yürütmek için ses çıkartmadıkları, efendilerinin müsaade ettiği kadar solculuk yaptıkları için, efendilerinin kızdığı, hassas olduğu konularda sustukları (çünkü aksi halde icazetleri ellerinden alınca, solculukları sona erecektir) artık herkes tarafından biliniyor. Ama istediğimiz bu konuda “anti-faşist mücadele platformunda sözkonusu edilemeyecek ideolojik ayrılık” gibi karanlık ve muğlak lafların arkasına saklanılmamalı, açık ve dürüst olunmalıdır.

“Anti - faşist mücadelede slogan sorunu bilim açısından ilke olarak yalındır (işte bir bilimsel laf daha!) Bilim, faşizme karşı, demokratik hak ve özgürlükler için, bu özgürlüklerden yana olan bütün devrimci ve demokratik güçlerin *acil çıkarlar talepler etrafında* eylem birliği yapmalarını öngörür. Şu halde anti - faşist mücadelenin sloganları, başlıca *acil demokratik - ekonomik talepleri* dile getirir.” (s. 79) (altını kendileri çizmiş)

Nihayet dananın kuyruğu koptu diyebiliriz veya takke düştü, kel göründü. Tüm eveleme gevelèmelerin ötesinde faşizme karşı mücadele “acil çıkarlar ve talepler etrafında... başlıca acil demokratik - ekonomik talepleri dile” getiren mücadele olarak görülmektedir. Yani varolan hakları koruma. Bu görüşün sakatlığı ve yanlışlığı üzerine gene duracağız, ama işin asıl ilginç yanı broşürde “sağ sapma”dır diye sayfalar dolu eleştirilen görüşlerin aynısının savunulması, tekrar edilmiş olmasıdır. Bakın “sağ sapma” için ne diyor broşür :

“Bilindiği gibi ‘sağ sapma’nın pratikteki başlıca özelliklerinden birisi, kitlelerin güncel ekonomik - demokratik taleplerini abartmak mutlaklaştırmaktır. Sağ sapma güncel demokratik mücadeleyi mutlaklaştıırıp yücelterek batıda emekçi kitlelerin sahip olduğu demokratik ve ekonomik haklara ve özgürlükler ulaşmak için verilen mücadeleyi adeta ‘her şeyden ibaret’ görür.” (s. 47). Evet, sağ sapmayı eleştiriyorum diye bunların söylenmesi broşür yazarını kurtarır mı? Kendi söylediği ile (savunduğu şey ile), sağ sapma’dır diye eleştirdiği görüş arasında hiç bir farkın olmadığı açık değil midir? Çünkü faşizme karşı mücadele ‘acil demokratik - ekonomik talepleri dile getirme’ seviyesine indirgenmiştir. “Sağ sapma” diye niteledikleri bunu mutlaklaştırıyormuş, her şeyden ibaret görüyormuş, sanki kendileri bu meseleyi başka türlü koyuyorlarmış gibi.....

Bu işin bir tarafı, broşürün iç tutarsızlığı; konunun ken-

disine gelince faşizme karşı mücadeleyi “acil taleplerin savunulmasına” indirgemek kesinlikle yanlıştır. Böyle bir genelleme yapılamaz. Konuyu, anti - faşist mücadele programının ne olması gerektiği konusuyla birlikte açalım:

“Birleşik Cephe ortaya çıkacak yeni savaş sürülenlerinin (emperyalist savaş kastediliyor) ve tehlikelerinin önlenmesi ve ülkenin siyasal özgürlük, ulusal bağımsızlık ve barışın garanti edilmesi için gerektir. Son olarak emekçi kitlelerin birleşik cephesi toplumsal gelişmenin ve halkın çöken kapitalizmin boyunduruğundan bütünüyle kurtulmasına doğru yönlendirilmesi için gerektir.”
(Dimitrof, c. I, s. 65)

Görüldüğü gibi ileri sürülen talepler “demokratik” taleplerdir. Yani faşizme karşı bütün ülkelerde, siyasal özgürlük, ulusal bağımsızlık gibi taleplerin ileri sürülmesi gerekir. Ama bu taleplerin yerine getirilmesi için verilen mücadele ülkenin içinde bulunduğu devrim sürecine göre farklılıklar gösterir. Metropol ülkelerde bu esas olarak, zaten önceden kazanılmıştır, onları korumak gerekti. Emperyalizme bağlı ülkelerde ise bu talepler burjuva demokratik devrim tamamlanmadığı için elde edilememiştir ve demokratik devrimin talepleridir (siyasal özgürlük, ulusal bağımsızlık., barış, emeğin kapitalist boyunduruktan kurtulmasının yolunun açılması vs. vs.) ve kazanılması gerekir. Yani metropol ülkede eğer faşizm bir tehlike olma yolundaysa, acil - demokratik - ekonomik taleplerin dile getirilmesi, korunması faşizme karşı mücadele programını oluşturur.

“Şimdiki aşamada birleşik cephenin temel içeriği nedir? Ve ne olması gerekir? İşçi Sınıfının en acil ekonomik ve siyasal çıkarlarının savunulması; bu sınıfın faşizme karşı savunulması, bütün kapitalist ülkelerde (abç) birleşik cephenin hareket noktası ve temel içeriği olmalıdır.” (c. I, s. 204)

Oysa bu taleplerin elde edilmesi emperyalizme bağımlı ülkelerde demokratik devrimin çözülmesi ile mümkündür. Yani demokratik devrim sorundur. Ve programda ki ayniyet bu programı gerçekleştirecek güçlerde de bir ayniyeti getirmektedir. Yani faşizme karşı mücadelenin temel ittifakı ile demokratik devrimin temel ittifakı aynıdır, yani köylülüktür. Dimitrof bu programların ayniyeti üzerine şu ipucunu veriyor bize: *"Birleşik emek cephesi, geniş halk kitlelerini kapitalist burjuvazinin siyasal etkinlik ve bağımlılığından kurtarmakta, sermayenin ve onun partilerinin bütünüyle tecrit edilmesine yolaçmakta ve böylelikle emeğin kapitalizmin boyunduruğundan kesin olarak kurtarılması yolunu açmaktadır."* (c. I, s. 70) (abç) Bu programı ise, işçi sınıfı partisinin ve köylülüğün partisinin oluşturacağı ittifaka dayanan bir anti-faşist cephe gerçekleştirebilir. Ve faşizme karşı mücadeleyi bu cephe bir işçi-köylü hükümeti yani demokratik devrim hükümeti kurarak çözer. *"...Proletarya ve köylü kitleleri arasında Birleşik Cepheyi oluşturdu ve komünist partisiyle Çiftçi Birliğinin burjuva faşist gericiliğe karşı işçi - köylü hükümeti uğrunda yapılan mücadeled beraberce yürümelerini sonsuza kadar kutsallaştırdı ve kaynaştırdı."* *"Birleşik Cephenin yolu artık açık olarak çizilmiş bulunmaktadır. Birleşik Cephenin diğer bütün işçi-memur ve zanaatçı örgütlerini de içine alarak kurulması işi, hızla tamamlanmak üzeredir ve ne olursa olsun halkın, azmış olan burjuva-faşist gericiliği üzerindeki kesin zafer kazanmasıyla bir işçi-köylü hükümetinin kurulmasıyla sonuçlanacaktır."* (Dimitrof c. I, s. 105) Görüldüğü gibi anti - faşist mücadelenin program hedefleri demokratik devrimci program hedefleri ile çakışır. İnsanın bir görüşe "goşist" "sol sapma" diye saldırmadan önce, biraz haddini bilmesi ve kimin neyi nasıl söylediğini öğrenmesi gerekir.

Yalnız metropol ülkelerle ilgili konunun ele alınışında bir iki noktaya daha değinmek gerek. Birleşik Cephe hü-

kümetinin izleyeceği politika da iki temel hataya dikkati çekiyor Dimitrof. Biri sağ oportünistlerin bu hükümeti “burjuva demokrasisi” çerçevesi dışına çıkmaması gerektiğini savunan görüşleri; diğeri ise, Birleşik Cepheyi reddeden sol sapmanın görüşleri... Halbuki bu hükümet temel devrimci istekleri ileri sürmelidir.

“Bundan 15 yıl önce Lenin bizi, bütün dikkatimizi” proletarya devrimine geçiş ya da yaklaşım (a.ç. Dimitrof) biçimlerinin aranması “üzerine çevirmeye çağırıyordu. Birçok ülkelerde Birleşik cephe hükümeti, belkide en önemli geçiş biçimlerinden biri olacaktır. (abç) “Solcu” doktrinerler Lenin’in bu direktifinden, sürekli yan çiziyorlardı, onlar kısır propagandacılar gibi, “geçiş biçimleri”ne hiç aldırış etmeden yalnızca “amaç” dan söz ediyorlardı. Sağcı oportünistler ise işçilere, bir diktatörlükten, başka bir diktatörlüğe barışçı parlamento gezintisi hayalini aşlamak, işçi burjuvazi diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında özel bir “demokratik ara aşaması” kurmaya çalışıyorlardı. Onlar bu uydurma ara aşamasına gene “geçiş şekli” adını veriyorlardı... Fakat bu sahtekârlığın içyüzünü ortaya çıkarmak güç değildi. Çünkü Lenin, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında bir geçiş şeklinden değil, “Proleter devrimine”, yani burjuva diktatörlüğünün devrilmesine geçiş ve yaklaşma biçimlerinden söz ediyordu.” (Dimitrof c. I, s. 251)

İşte gerek metropol ülkelerde, gerek sömürgelerde Birleşik Cephe sorunu bu çerçevede “proletarya devrimine geçiş ya da yaklaşım biçimleri çerçevesinde” ele alınıp değerlendirilmelidir. Sömürge ülkelerde demokratik devri-

min (ve bunun sonucu işçi - köylü hükümetinin) bu geçiş biçimlerinden biri olduğu biliniyor.

Metropol ülkelerde faşizmin varlığı objektif temeli üzerinde yükselen anti - faşist mücadele, bir proleter devrimi sorunu olmamakla birlikte proleter devrimine geçiş biçimidir. İşçi sınıfının demokratik haklarını, acil isteklerini korumayı temel almakla birlikte asla "burjuva demokrasisi" sınırlarına bağlı kalmayan temel devrimci sloganlar ileri süren ama sosyalist olmayan bir cephe oluşturmak için mücadeleye edilmelidir. Faşizm iktidardaysa yıkmayı, veya faşizmin iktidar olmasını engellemeyi amaçlayan bir cephe! Eğer burjuva demokrasinin var olduğu bir ülkede burjuva hükümet, programında anti - faşist taleplere yer verirse bu hükümet dahid esteklenmelidir.

Sonuç olarak burada önerilen anti - faşist mücadele sorunu sadece "acil ekonomik - demokratik talepleri ileri sürme" ile sınırlandırıldığı için yanlıştır. Oportünizmdir.

Ülkemize gelince bu tür bir tavır, yani faşizme karşı mücadeleyi böylesi görüş, oportünizmin, burjuva kuyrukçuluğunun daniskasıdır. Ülkemizde faşizm devlet aygıtı içinde kurumlaşmış olduğu için, faşizme karşı mücadeleyi sadece faşizmin tırmanışını engelleme olarak görenler, bu kurumsal faşizm öğelerini sessizce geçiştirmek zorunda kalırlar.

Bu objektif yapının (faşizmin objektif olarak var olması) doğal sonucu, oportünistler (bu yapıyı burjuva demokrasisi olarak değerlendirdikleri için) burjuva reformist bir mücadele yürütürler. Nisbi demokrasiyi korumayı anti - faşist mücadelede temel aldıkları için, açık faşizme geçişi engelleme mücadelesini her şey olarak görürler böylece, kurumsal faşizmi koruma, anti - faşist mücadele adına savunulur şey olur. Bu da tekelci sermayenin bir kesiminin bile belli dönemlerde savunduğu bir politikadır. Böylece sübjek-

tif niyet ne olursa olsun objektif olarak tekelci sermayenin çıkarlarına göre hareket edilmiş olur.

Ülkemizde tarihsel misyonu nedeniyle devlet aygıtı içinde kendi kurumlarını da yerleştirmiş bulunan orta sınıfların, özel olarak bürokrasinin; kendi kurumlarını yerleştirmek isteyen tekelci sermayeye karşı direnci (özellikle açık faşizme geçiş dönemlerinde mevcut demokratik kurumlarla faşist kurumların çatışması biçiminde görülür) faşizme karşı mücadelenin asli unsuru olarak görülür. (Çünkü demokratik mevzilerin yani demokratik kurumların korunmasıdır, sözkonusu olan) faşizme karşı mücadelenin *temel dayanağı* bu unsurlar görülüyor. Tüm sorun bu kurumların korunmasına, orta sınıfların çıkarlarının savunulmasına indirgenmiştir.

Bunun sonucu tekelci sermayenin belli dönemlerde savurduğu açık faşizm tehdidi karşısında, eğer “rahat” durulmazsa elde var olanın da gideceği korkusuyla “aman faşizm geliyor” nidalarıyla işçi sınıfı ve halk yığınlarını “oyuna gelinmemesi”, “sessiz kalınması” ve haldeki durumun korunması önerilir. Yani tekelci sermayenin politikasının bir unsuru olunur.

Hele bir de, konu ulusal sorunla boyutlandırılınca oportünizm, sosyal-şovenizm olduğu gibi açığa çıkar. Faşizme karşı temel ittifak orta sınıflar, devlet içinde yerleşik demokratik kurumların sınıfsal temsilcileri görüldüğü için “ittifakları bozmama” gerekçesiyle bu sınıfın şovenizmine göz yumulur. Yani ezen ulus şovenizmi hoş görülür, burjuva-şoven bir politika izlenir.

Açık faşizm tehditlerinin alabildiğine arttığı, toplumsal “anarşinin” boyutlandığı, siyasi cinayetlerin kol gezdiği günümüzde, düzenin sağlam teminatı olan, orta sınıfların “düzeni ayakta tutma”, “rejimi kurtarma” sloganlarıyla ortaya çıktığını görüyoruz. Hele tekelci sermayeden yeşil ışık alan ve onun güvenilir sözcüsü olma görevini üstlenen

Ecevit'in bu önerisine bu günlerde (27 Ocak 1977 günlü gazeteler) nasıl sarıldığını hatırlayalım. Böylece mevcut devlet yapısı "rejimi kurtarma" adına olduğu gibi tutulacaktır. Yani açık faşizme kısa dönemde karşı olan tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket edilecektir. Ve bunu gerçekleştiren güçler "faşizme karşı mücadele" adına desteklenecektir. Yani orta sınıfların gerektiğinde tüm burjuva sınıfların teminatı olduğu; belli dönemlerde (rejim tehlikeye girerse) kraldan fazla kralcı kesilecekleri unutulacaktır. (12 Mart döneminde Anayasa Mahkemesi hatırlansın.)

İşte faşizme karşı mücadeleyi "acil ekonomik - demokratik taleplerin ileri sürülmesi" olarak görenlerin hazin sonucu budur. Ve faşizme karşı mücadelenin bir devrim sorunu olduğunun kavranması, demokratik devrim programı ile anti-faşist mücadele programının aynıyet taşıdığının, ittifakların aynı olduğunun bilinmesi devrimci politikanın kriteri olmaktadır günümüzde. Ayrıca nisbi demokrasi öğesinin korunmasının tali, ama özellikle açık faşizme geçiş dönemlerinde önemli bir mücadele olduğunun, ama bu mücadelenin stratejik bir değişimi (ittifaklarda) gerekli kılmadığının bilinmesi gerekir. Şimdilik bu konuda bu kadar yeter.

Yine olmayan, söylenmeyen şeylerin nasıl eleştirildiğine bir örnek verelim:

"Faşizmin iktidarda olduğu her kapitalist ülkede faşizmin yıkılması devrimin gerçekleşmesini getirecektir" diyor imişiz. (s. 80) İşte yine olmayan şeylerle uğraşan yalancı pehlivanların bir icadı daha. Bu görüşü kim nerede nasıl savunmuş göstermek gerek. Konu hakkında yukarda yeterli açıklama yapıldığından yeniden değinmeyeceğiz. Ama insanların böylesi olmadık şeylerle uğraşmalarından ne zevk aldıklarını anlıyamıyoruz.

Şimdi oportünizmin en büyük özelliğini gözlemeye geldi sıra, ustaların görüşlerini tahrif etme inceliğinin en yüce örneği ile karşı karşıyayız.

Broşürün ikinci bölümü en son şu görüşlere yer veriyor: "Genel bilimin ilkesi olarak ısrarla belirtmeliyiz ki faşizme karşı demokratik halk cephesinin çekirdeğini işçi - köylü ittifakı oluşturur, bu ittifak hiç kuşkusuz *uzun erimde* (*) (abç) işçi sınıfı öncülüğünde halk iktidarını öngören cephe hareketinin de çekirdeğini ve temelini oluşturur. Ama taktik hedefler ile stratejik hedefleri birbirine karıştırmamak, taktik vuruş hedefini doğru belirlemek bilimin bir örneğidir." (s. 81)"

Bir kere birisi bu kadar bilim kelimesi kullanıyorsa, mutlaka söylediklerinde bilim-dışı şeyler vardır. Yukardaki pasajda öyle; sadece bilim - dışı olsa neyse, üstelik ahlâk dışı da. Çünkü ustalardan çalınmış bir cümle dipnot belirtilmeden tahrifata uğratılmış ve niyete uygun getirilmiştir.

Fakat bu "çalıntı - alıntı" dahi, tüm kitap içinde sırıttıyor. Anti - faşist mücadele üzerine yazılan kırk sayfa içinde, tek kelime bile işçi - köylü ittifakından bahsedilmiyor. Köylülük ağza dahi alınmıyor ve sonunda ise Dimitrof'un en çok üzerinde durduğu konu olduğu için alınıyor ama o da tahrif edilerek. Göstereceğimiz gibi, bu görüş, zaten broşür yazarınca da reddediliyor. Onlar faşizme karşı mücadelede işçi - köylü ittifakını önermiyorlar. Taktik, strateji diye geveleyip durmalarının nedeni budur. Alıntı ile kendi yorumları birbirleriyle çelişmektedir.

Dimitrof, gerek Bulgaristan için gerek, diğer Güney Doğu Avrupa ülkeleri için (Bunu burjuva demokratik devrim sürecinde olan ülkeler diye de genellemektedir) faşizme karşı mücadelenin *işçi - köylü temel ittifakı ile çözüleceğini söylüyor*. "Bulgaristan emekçi kitleleri Eylül 1923'de iktidardaki burjuva - faşist gericiliğine karşı silâhlı ayaklanmaya, bir işçi - köylü hükümeti kurmak için mücadeleye giriştiği

(*) *Bir şeyin erişebileceği uzaklık, menzil. (Erim)*

zaman, işte bu fikirden kaynaklanıyordu.” (Lenin’in işçi-köylü ittifakı fikri kastedilmektedir) (Seçme Eserler c. I. s. 109)

“Ancak banker ve generallerin kanlı monarşist iktidarının yıkılması ve bir işçi - köylü hükümetinin kurulması, halkın ve ülkenin yaralarını saracak ve onları yatıştırabilecek.” (a.g.e. s. 102)

“Emekçi halkın ancak örgütlü olarak mücadele etmesiyle zafere ulaşacağımızı... ve işçi - köylü iktidarının nihai zaferi olacağını hiç unutmayacağız.” (a.g.e. s. 103)

Yani diyor ki Dimitrof: “*Burjuva Demokratik devrimin* gelişmekte bulunduğu ülkelerde Halk Cephesi Hükümeti işçi sınıfı ile köylülerin demokratik diktatörlük hükümeti olabilir.” (a.g.e. s. 291)

Dikkatli bir okuyucu bunun gibi yüzlerce alıntı bulabilir, Dimitrof’tan. Kısacası “Demokratik Halk Cephesi”nin temelini işçi - köylü ittifakının oluşturduğunu, bunun faşizme karşı mücadele hükümeti olduğunu, yani demokratik devrim ile anti - faşist mücadelenin taleplerinin aynı olduğunu Dimitrof söylüyor. Ama broşür yazarı bu kadarına tahammül edemezdi tabii. Oportünist mantığı patlak vermeliydi. “Bu ittifak hiç kuşkusuz *uzun erimde* işçi sınıfı öncülüğünde halk iktidarını öngören cephe hareketinin de çekirdeğini oluşturur.” (abc) •

Böylece “*uzun erim*” terimiyle yani “gelecekte”, “uzun zaman sonra” terimleriyle, faşizme karşı mücadele ile demokratik devrim ustaca birbirinden ayrılvermiştir. İşte tahrifat burada yapılmaktadır. Faşizme karşı mücadele taktik bir hedefe indirgenmiş, stratejik hedef ise demokratik devrim olmuştur. “Taktik hedefleriyle stratejik hedefleri birbirine karıştırmamak... bilimin gereğidir.” diyor. Nedir taktik hedef? Nedir stratejik hedef? Bu ayrım niçin yapılıyor? Faşizme karşı mücadele eğer işçi - köylü iktidarının çözeceği bir demokratik devrim sorunu ise ayrım gereksizdir. Yok, faşizme karşı mücadele eğer bir işçi - köylü iktidarı sorunu

olarak görülmüyorsa açıktır ki, taktik bir sorun olacaktır. Dimitrof, "Burjuva Demokratik Devrimin gelişmekte bulunduğu ülkelerde Halk Cephesi Hükümeti, işçi sınıfı ile köylülerin demokratik Diktatörlük hükümeti olabilir." derken, açıkça, itiraza yer bırakmayacak bir şekilde stratejik bir sorundan bahsetmektedir. Dolayısı ile, yapılan aşırma alıntının peşine getirilen yorum, alıntının tahrif edilmesinden ibarettir.

Dimitrof faşizme karşı mücadelede işçi - köylü ittifakını Demokratik Halk Cephesinin temeli olarak görüyor ve stratejik hedef olarak gösteriyordu. Yani anti - faşist mücadelenin hükümeti, işçi - köylü hükümeti olacaktır. Oysa broşüre göre, anti - faşist mücadele taktik bir sorun olarak kalacak, işçi - köylü hükümeti "uzun erim"de kurulacaktır. Oysa yine Dimitrof açıkça şöyle diyor:

"Bu parola neydi? Bütün halkın bildiği gibi bu parola şimdi gaspedici, darbeci ve zorba hükümeti (1923'de işbaşına gelen faşist hükümet kastediliyor) devirmek ve yerine bir işçi - köylü hükümeti getirmektir... ve mücadele sürecinde ayaklanan halkın iktidarı ele geçirmiş olduğu yerlerden hiç birinde, hükümetin aldatmaya çalıştığı gibi, Sovyet idaresi kurulmamış fakat yalnızca işçi - köylü hükümetinin genel devrim komiteleri kurulmuştur. (a.ç. Dimitrof a.g.e. s. 100)

Aslında bu kadar uzağa dahi gitmeye gerek yoktu. İşçi - köylü hükümetini stratejik, faşizme karşı mücadeleyi taktik (yani güncel demokratik talepler uğruna mücadele) bir sorun olarak görmeye başlandığı anda ilk cümle: "Faşizme karşı demokratik halk cephesinin çekirdeğini işçi-köylü ittifakı oluşturacaktır." cümlesi reddedilmiştir. Daha doğrusu bu cümleyi reddetmek için paragrafın ikinci kısmı gerekli görülmüştür.

Burada yine sağ sapmadır diye yüklendikleri ama kime ait olduğu belli olmayan görüşlerin, yine kendilerine ait olduğunu görüyoruz. “Sağ sapma eğilimi, demokratik hak ve özgürlükleri mutlaklaştırmasının ve işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halk iktidarını ‘kaf dağının ardına itelemesinin’ bir sonucu olarak, bu eğilimi taşıyan çizgilerde burjuva parlamentosunda mutlaklaştırılır...” (s. 47) Faşizme karşı mücadeleyi taktik bir sorun olarak değerlendiren, böylece, işçi - köylü hükümetini ‘kaf dağının ardına iten’ bu “sağ” sapma acaba kendileri değil mi?

Ve anti - faşist mücadele konusunda şu son sözlere yer veriliyor. “Bu nedenle her konuda olduğu gibi bu konuda da kalıplar ve şablonlar getirmek, önemli yanlışlara ve hatalara yolaçar. Sadece yukarda açıkladığımız anti - faşist mücadele ilkelerini doğru kavrayıp onları, hayata yaratıcı olarak uygulamak gereğini vurgulamalıyız.” (s. 81)

Biz ise baylarımızın bu önerisine katılmıyor ve aksini öneriyoruz. Faşizme karşı mücadele *ilkeleri* hayatın canlı pratiğinden çıkarılmalıdır. Çünkü aksi bizi büyük bir felsefi yanlış ile karşı karşıya bırakır. Dış dünyadan değil, düşünceden türeyen kesin ilkelere uymamız önerilebilir. Böyle birşeyin savunulması idealizmdir. Daha doğrusu anti - faşist mücadele ilkeleri olarak sundukları ve hayata uygulanmasını istedikleri ilkeler objektif gerçekliği değil, kendi sübjektif konumlarını yansıtabilir ve bu durum da böyledir.

Ayrıca ilkeleri hareket noktası olarak almanın materyalist bir görüş olmadığını, ve bizi yanlışlara götürebileceğini de (çünkü her zaman objektif gerçekliğe uymayabilirler) belirtelim. “İlkeler araştırmanın hareket noktası değil sonucudur, doğaya ve insanların tarihine uygulanamazlar, bunlardan soyutlanırlar, doğa ve insan alemi ilkelere uymaz, ilkeler ancak doğa ve tarihe uydukları ölçüde doğrudur. Sorunun tek materyalist anlayışı budur.” (Engels, *Anti - Dühring* s. 86) Hele hele faşizm konusunda böyle bir

tartışmayı sürdürmek daha büyük yanılgılara yolaçar. “Düşünce tembelliği içindeki bazı arkadaşlar, gerçek hayat fenomenlerine somut olarak yaklaşamamakta, gerçek durumun ve sınıf güçleri arasındaki ilişkilerin dikkatli ve somut incelenmesi yerine genel, yüzeyde formüller getirmektedirler. (Örneğin baylarımızın anti - faşist mücadele için önerdikleri ilkeler, faşizm ile burjuva demokrasisi arasındaki farklılık için getirdikleri kriterler tıpatıp böyle şeylerdendir.) Bunlar bize yanılmaz bir amaçla ateş eden keskin nişancıları değil, ya çok yükseğe, ya çok aşağıya, ya çok yukarıya, ya çok uzağa ateş ederek her zaman hedef şaşıran “yaman” silahşörleri hatırlamaktadırlar.” (Dimitrof)

İşin sonuna geldik. Broşür yazarı en sonunda ne yapacağımızı ve görevlerimizi yine somut olarak söylememekle birlikte, ülkemiz hakkındaki görüşlerini sergilemektedir. Uzun ama yararlı olduğu için aynen aktarıyoruz.

“Bugün Türkiye’de faşizm iktidarda olmamakla birlikte bazı faşist partiler iktidara ortak olmuşlardır ve son derece kısıtlı burjuva demokrasisinin sınırlarını daha da daraltmak, mevcut hak ve özgürlükleri bile daha çok kısıtlamak için egemen politik güçler yoğun bir çaba göstermektedirler. Bir başka deyimle bugün faşizm tırmanış çabaları içindedir ve faşist diktatörlüğü tezgahlamak için çok yönlü bir mizansen, ABD emperyalizmi ve yerli faşist güçler tarafından sahnelenmektedir. Bu nedenle anti - faşist mücadele yani faşizmin geriletilmesi ve demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştirilmesi, yeni demokratik mevzilerin elde edilmesi Türkiye’de ki tüm devrimci ve demokratik güçlerin gündemindeki en önemli maddelerden birisidir.” (s. 90)

Nihayet somut olarak tartışabileceğimiz bir pasaj bulabildik. Her cümleyi teker teker ele alarak yine broşürün yazarının yapamadığı işi yapalım ve tartışmamızı gizli ka-

paklı bırakmaktan kurtaralım; yani “ihsaslı konuşma”, “kandırından konuşma” denilen metodu bir kenara bırakalım.

“Bugün Türkiye’de faşizm iktidarda olmamakla birlikte bazı faşist partiler iktidara ortak olmuşlardır.” O halde faşizm ülkemizde MHP’dir. (başka hangi partinin kastedildiği belirtilmediği için bu genel kaniya uygun olarak MHP’yi andık.) Yani faşizm devletin dışında, devleti henüz ele geçirememiş ve esas olarak bunu amaçlıyor. Ayrıca hükümete de temsilcisini sokmuş durumdadır.

Ama bu dikkatleri devlet teröründen, güvenlik kuvvetlerinin faşist baskısından başka yöne çekmek değil midir? Ama bu faşist saldırıları sadece Ülkü Ocaklarının saldırısı olarak görmek, MİT’i, kontr-gerillayı, polisi, işkencecileri yani devlet içindeki faşist kurumları, polisin açık katliamlarını, burjuva demokrasisinin cilveleri olarak görmek değil midir? Bu, bugün MC hükümeti içindeki bir kanadı ve onu karakterize eden, ona damgasını vuran kesimi (tekelci sermayenin bir kesimini) burjuva demokrasisinin temsilcisi olarak görmek değil midir?

Ve bu, bu kesimi eğer açık faşizm yerine “rejimi kurtarma” adına CHP ile yapacağı hükümeti (ki kesinlikle tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda olacaktır) faşizme karşı hiç bir program getirmediği halde desteklemek anlamına gelmeyecek midir? Ve bu, biraz ayıp olmuyor mu?

Anti-faşist mücadele yani “faşizmin geriletilmesi ve demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştirilmesi, yeni demokratik mevzilerin elde edilmesi”nden bahsediliyor. Anti-faşist mücadele bu düzeye indirgenebilir mi? Metro-pol ülkelerde dahi yeni esas olarak demokratik özgürlüklerin kazanılmış olduğu ülkelerde dahi, faşist tırmanışa karşı ana görevin bu hakların korunması olduğu ülkelerde dahi, sorunun burjuva demokrasisi içinde tartışılması *eksik* olarak değerlendirilirken, bu demokratik hakların (özgür-

lük, bağımsızlık, barış v.s.) esas olarak var olmadığı ve elde edilmesinin bir devrim sorunu olduğu ülkelerde bu meseleyi bu tarzda koymak açıkça oportünizm değil midir? Ve açıktır ki, tüm bunları savunmak, “sağ” sapma diye eleştirdikleri şeyin kuyrukluğunu savunmaktır.

Faşizm iktidarda olmadığına göre, MHP'yi hükümetten uzaklaştırırsak ve bir CHP hükümeti kurarsak, faşizm tehlikesini (geçici de olsa) ortadan kaldıracacağız. Türkiye’de KSD’ciler dahil tüm revizyonist akımlarımız bunu söylüyorlar. Ülkemizde varolan açık kanlı cinayetler, işkenceler ve terör ise, faşist kanadın, “demokrat” tekелci sermayeyi faşizme ikna çabası olarak değerlendirilir. (Belki de ürkütülmemesi gerek dedikleri müttefik bunlar olsa gerek!) Hatta MHP ve devlet terörünü birbirinden o kadar ayrı olarak gören bazı aklı - evveller “polisleri, faşistlerle karşı karşıya getirin” diye utanmadan fetva verdiler. Bu görüşü eleştirmeye dahi gerek yok. Allahtan, bu aklı-evveli bir çatışmanın ortasına düşürmesini dilemek yeter. Anti - faşist mücadele adına ise oyuna gelinmemesi, “demokrasinin korunması” önerilir. Bu ise Ecevit’in ağzında “rejimi kurtarma” şeklinde ifadesini bulur. Yani tekелci sermaye ile aynı ağızdan konuşulur. Devlet içinde var olan faşist kurumların bir CHP iktidarıyla kaldırılabilceği savunulur. Halk kitlelerinin faşizme karşı aktif mücadelesinin adı provokasyon olur. Çünkü aktif mücadele faşist darbeye gerekçe olarak ve ‘demokratik mevziler yok olacaktır.’ (!) Bunun yerine kitlelerin pasifize edilmesi önerilir. Tekelci sermaye açık faşist saldırıları ile kitleleri yıldırma, faşizme kitle tabanı yaratmak ister, bu CHP'yi alternatif olarak “umut” durumuna sokar ve CHP, kitlelerin kendisine bel bağlamasını önerir, yani umut yine düzen partisindedir. (Bu tekелci sermaye için hiç de kötü değil aksine iyi birşeydir) Oportünistler ise demokratik mevzileri korumak, açık faşizmi engellemek için “oyuna gelinmemesini” önerirler, aktif mücadeleden kaçınır, kit-

leleri CHP peşine takarlar. İşte size aynı sonucu doğuran üç politika.

Bir CHP iktidarının MIT'i, ordu içindeki CIA kontrolundaki faşist etkinliği, kontr - gerillayı, bunların güvenlik kuvvetleri içindeki çalışmalarını ortadan kaldıracağını beklemek ham hayaldir. Böylece var olan kurumsal faşizm öğelerine dış geçiremeyecek (çünkü böyle bir şeye zaten niyeti olmayacaktır) bir CHP desteklenerek, kurumsal faşizmin korunması anti-faşist mücadelenin kendisi olur. (Unutulmasınki CHP iktidarı cezaevindeki bir işkececi faşist doktor teğmeni görevden alamamıştır!) "MC'nin iş başına gelmesinden bu yana önemli saldırıların toplam sayısı 1000'i aştı. Bunlardan 300'e yakını işçilere, öğretmenlere, memurlara, CHP'lilere yönelik olmuştur. Bu saldırılarda 45'i aşkın sosyal - demokrat yurtsever öldürmüşler 1000'e yakını yararlamışlardır. Öğrencilere yaptıkları saldırıların sayısı 250'ye yakındır. Bu saldırılar sonunda 50'yi aşkın öğrenci öldürmüşlerdir." (Devrimci öğretmen s.2)

Bu tabloya hergün 2 cinayet 10'a yakın saldırı ilave etmek gerek. Milliyet gazetesi saldırı sonunda ölenleri, trafik kazasıyla kıyaslayarak bilançosunu yapıyor. İşkencehanelerde 12 Mart aratılmıyor, gençler öldürülüyor. Bu kanlı tabloyu arttırmaya gerek var mı? Beylik lafları sıralamayın, şimdi bize cevap verin beyler. Hangi burjuva demokrasisinde oluyormuş böyle şeyler? Cevap verin. MC hükümeti bugün esas olarak, burjuvazinin terör ve zor yöntemlerine dayanmayan, demokratik yönetim ilkelerine dayanan bir hükümet midir? Burjuva profesörleri dahi buna isyan etmiyorlar mı? Cevap verin bize zorunuz nedir ki, bu yapının burjuva demokrasisi olduğunu ispat için yırtınıyorsunuz. Böyle şeyler burjuva demokrasilerinde de olur demek, burjuva demokrasisi ile faşizm arasında ayrım çizgilerini yok etmek değil midir? Eğer bize sorarsanız bu yapının burjuva de-

mokrasisi olduğunu savunmanızda size en büyük yardımcı, dektekçi Demirel MC hükümeti ve onun ardındaki tekelci sermaye olacaktır. Ecevit'in dahi bunu söylemeye dili varmıyor. Ve şöyle diyor: "Türkiye'de şiddet eylemleri, siyasal cinayetler, çağımızda hiçbir uygar toplumda benzerine rastlanmayacak boyutlara varmıştır. Hiçbir uygar toplum derken yalnız demokratik toplumları da kastetmiyorum. Bizim ölçülerimize göre demokratik olmayan fakat belli uygarlık kurallarına bir ölçüde de olsa uyan hiçbir toplumda bugün Türkiye'deki gibi olaylar hükümetin kışkırtmasıyla ve koruyuculuğuyla yer alan olaylar görülmemektedir." (27 Ocak 1977 Milliyet)

Şimdi bize faşizm ve burjuva demokrasisi üzerine *ilkelerinizi, kriterlerinizi, kavramlarınızı* ileri sürer bu yapı demokrasidir diye ispat edersiniz. Ama bu ilkelere, kriterlere canlı gerçekliği uydurmaya çalışmak, herşeyi ilkelerinize göre açıklanır hale getirmek demektir. Böylece pratiği var olan gerçekliği fikirlerinize göre, niyetlerinize göre açıklamış oluyorsunuz, oysa fikirleriniz ve onların oluşumu maddi pratiğe göre açıklanmalıdır.

Faşizme karşı "uslu durmak" değil "oyuna gelmemek teorileri" değil, *aktif* kitle hareketlerini önerelim. Kitlelerin gücünü faşizme karşı bir kale gibi dikelim. Faşizme karşı mücadelede provokasyon mantığı, "ittifaklarımızı bombalıyorsunuz" mantığı burjuva liberallerinin mantığıdır.

"Şimdi bir yığın ülkenin canlı örneği ile herkes şuna inanabilir: Nerede Halk cephesi kurulduysa, nerede kitleler çürümüş "faşist canavarını kızdırmayın" teorisine uymayıp, faşizme karşı direniyorsa, orada faşizm bozguna uğramaktadır (Dimitroff, age. c. II. s. 29 (abç))

"Sözlü pasifist, demeç ve yeminlerle genel barışın savunulmasını, halkların silahlı faşist

saldırganlığa karşı savunulmasını gerçekleştirmek mümkün değildir. Faal mücadele gerektir; kesin direnme gerektir. Saldırı durumundaki silahlı faşizme karşı halkların zırhlı yumruğunu ileri sürmek gerektir. (Dimitrof, c. II. s. 90 - 91)

Son söz olarak şunları ekleyelim:

TÖB - DER Merkez Yönetici kliğinin hazırlattığı bu broşür yazarının bizim görüşlerimiz hakkında bütün söyledikleri, yalnızca kendi kafasından, kafasının uyduruk ürünlerinden ibarettir. Böylece faşizm üzerine görüşleri ve tartışması tamamiyle kendi kendisiyle yaptığı bir tartışma, bir kördöğüşü görünümündedir. Artık bizim faşizm tahlilimiz ve onun üzerine süren bir tartışma yok, sadece baylarımızın kafasında 'kavrayışta birbirini izleyen', birbirini açıklayan, birbirine uygun düşen görüşleri var, kategorileri var, o bu düşünceler sistematığı, bu birbirine uygun düşen, kavrayışta birbirini takip eden (ama gerçekliği değil, sübjektif niyetini yansıtan) kategorilerle faşizm konusunda görüşlerimizi eleştirdiğini zannediyor. Oysa sadece kendi kafasının içinde var olan düşünceleri yalnızca sistematik olarak yeniden inşa ediyor ve mutlak yönteme (*) göre sınıflandırıyor. BİZİM AÇIMIZDAN HESAPLAŞMA BURATA BİTER.

TUSTAV

(*) Mutlak yöntem, tarihsel hareketi saf aklın hareketi şeklinde açıklayan idealist yöntemdir.

**emperyalizme
ve faşizme karşı**

DEVİRİMCİ ÖĞRETİM

Sahibi ve Sorumlu Müdürü :

TUNCER ÖZDEMİR

Yazışma Adresi :

POSTA KUTUSU : 603

Kızılay/ANKARA

ABONE KOŞULLARI :

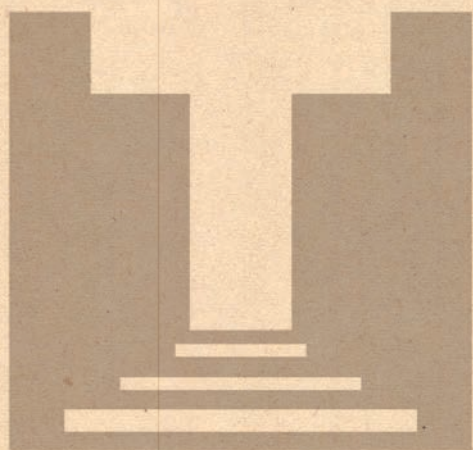
Yurt İçi : Yıllık 30.- TL.

6 Aylık 20.- TL.

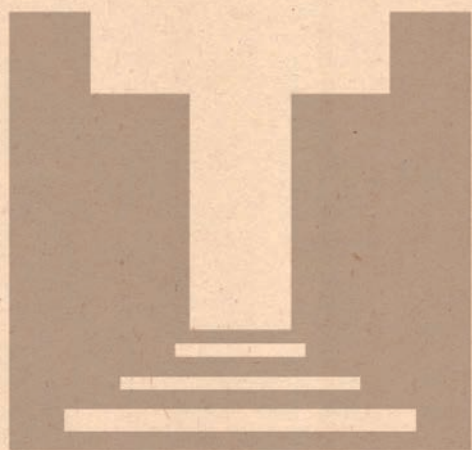
Yurt Dışı : Yıllık 50.- TL.

6 Aylık 30.- TL.

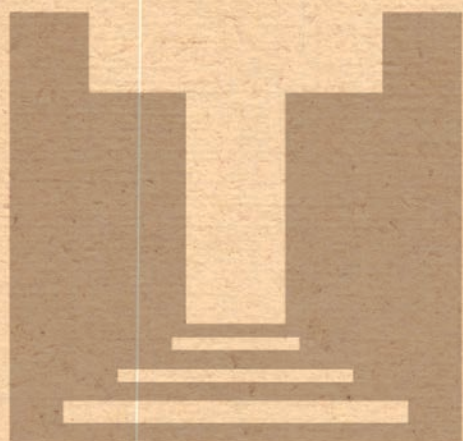
Abone olmak için PTT'ye başvurarak *Tuncer Özdemir* adına *Posta Çeki No: 102075'e* para yatırılması yeterlidir.

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

devrimci öğretmen yayınları 1

Türkiye'de faşizm üzerine yazılan tüm yapıtların, siyasi grupların görüşlerinin ortak bir özelliği var. Birincisi, temel olarak devrimci hareketin görüşlerini 'eleştirme mihverinden hareket' ederek bu görüşleri tanınmayacak hale getirip öyle eleştirmek, ikincisi ki, asıl önemlisi bu; faşizme karşı pratik görevler, somut hedefler konusunda hiçbir şeyin söylenmemesi için elden gelenin yapılması. TÖB-DER Genel Merkez Yönetici klğinin broşürü de öyle, (aslında kendileri tarafından başka hiç bir akımcı savunulmayan) "sağ" eğilim diye nitelediği, ve ne olduğu, kim olduğu belli olmayan bir akıma soyut ve anlamsız bir şekilde yüklenilmesi ve sosyal-demokrasi üzerine beylik sözlerin tekrarlanmasından öte gitmeyen broşür, Devrimci Öğretmen Grubu görüşlerinin eleştirisi mihveri etrafında dönüyor. Broşürde devrimci görüşlerin çarpıtılması için büyük maharet gösterilmiş ve görüşlerimiz tanınmaz hale sökulmuştur. Öte yandan Faşizme karşı mücadele konusunda somut birşeyler söylememek için büyük itina gösterilmiş ve konu havada, soyut laflarla geçiştirilmiştir. Söylenen parlak cümlelerin arkasında pratik olarak görevlerimizin neler olduğu konusuna hiç değinilmemiştir.

Faşizm üzerine yönelttiği eleştiriler açısından bir iftiralar, kara çalmalar yığını olan bu "esere" kesinlikle onların bize baktığı gibi bakmadık. Yığınlara faşizm üzerine tartışmanın, sadece tartışmanın değil mücadele etmenin somut bir iş olduğunun tekrar, tekrar gösterilebilmesi, anlatılabilmesi için bir vesile olarak gördük.

TÜSTAV